

Nasmeh živali

Moj muc Morton

Moj maček Morton veliko je in spi. Ko ne spi, dela neumnosti. Moji babici je odtrgal zaveso. Z mucom se rada igrava in loviva. Ko sva utrujena, se cartava.

Avtor: **Enej Rus**, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Brik

Brik je pes. Je lovski pes, rjave barve. Star je sedem let. Pregrizne nam žogo in pobegne. Zelo rad je kosti. Rad skače po snegu. Rada ga božam. Vzame plišaste igrače in jih raztrga. Nima rad vode in dežja. Na lovu je pobegnil dediju. Ne mara mačk in ježkov. Včasih ga krtačim. Rad se igra, imamo ga radi. Brik je pasme brak jazbečar.

Avtorica: **Liza Berlič**, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Avtorica: **Eva Hvalec**, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Kokoš Marta

Nekoč je živela kokoš, ki je bila dobrega srca in je vsem zaupala. Tej kokoši je bilo ime Marta. Zaradi svoje prijaznosti je imela veliko prijateljev. A med temi so bili tudi lažni, ki so njeno dobroto izkoriščali. V kokošnjaku so ji vsi zaupali, zato je poznala vse skrivnosti in njihove težave. Če se je kdo sprl, je ona pomagala rešiti problem in vsi so se spet razumeli.

Nekega dne pa je v kokošnjak prišla nova kokoš Micka. Marta je takoj prišla do nje in jo nagovorila: »Pozdravljena, jaz sem Marta, upam, da se bova dobro razumeli. Naj se ti predstavim.«

Micka ji je povedala: »V starem domu sem se z vsemi zelo dobro razumela. Poznala sem veliko kokošnjih skrivnosti.«

Marta je Micki predstavila vse kokoši in peteline. Micka je videla, da se vsi zelo dobro razumejo. Ker ni bila več glavna, ji to ni bilo všeč.

Mislila je, da se bo v nekaj tednih to spremenilo. Žal se ni nič spremenilo, ker so se še vedno vsi raje družili z Marto. Zato je Micka postala jezna, ljubosumna in žalostna. Odločila se je, da bo to spremenila. Do vseh je postala še bolj prijazna. Poskušala je vse mogoče, a ji ni uspelo. Zato si je rekla: »Če ne gre zlepa pa bo šlo zgrda«.

Čez nekaj dni je Micka videla, da je kokoš Frančka Marti zaupala svoje skrivnosti. Nato se je spomnila da če bi mislili da je Mirta izdala vse skrivnosti da ji nemorejo zaupati in da je slaba kokoš. Zato se je skrila v seno da je nišče ni videl in posluša pogovor met Mirto

in Frančko. To kar je slišala je bilo zelo sramotno in čes par ur so se Frančki smejali usi. Zelo jo je bilo sram ampak obonem je vedela da to njeno zdaj ne več skrivnost vedela le ena kokoška in jo je morala sigurno ona povedati ostalim. Hitro je poklicala Mirto na sredino kokošnjaka in rekla "Kako si to mogla zaupala sem mislila sem da ti lahko zaupam ampak sem se očitno zmotila." Mirta se je branila da to ni res in da ji je nekdo potaknil. Ampak ji ni nišče verjel nato se je pa iz vogala prikaza Micka in naglas rekla "Sem vam rekla kakšna je Mirta amapk mi ni hotel nišče verjeti. Nato so vse kokoške in kokoti začeli kokodakati kako jim je žal da ji niso verjeli. Nato se je zglosiv en kokot Štefko in rekel "Vrzimo jo ven z kokošnjaka". Vsi so se strinjali in zvezali Mirto da bi jo vrgli ven nato pa je iza vogala priskakljav zajček in spregovoril "Mirta ni nič kriva ta vaša kokoš od kokoši (in pokazal na kokoš Micko) se je skrila v seno in prisluškovala pogovuru". Ali je to res so jo vprašale in Micka je odgovorila da je vse res amapk je to naredila zaradi tega ker jo niso sprejeli in da se je počutila zelo osamljeno pa da ji zelo krivo in se želi da bi bilo kot prej. Ker pa je bila Mirta prijazna kokoš je sklenila da ji bo oprostila. In tako so vse kokoši živele srečno do konca svojih dni.

Avtorica: **Ana Banfič**, 7. b

Mentorica: Karmen Ivancič

Mačje raziskovanje

Dolgo nazaj je na obisk k mucku Arielu prišla muca Tali. Igrala sta se cel popoldan.

Naenkrat pa se je v stanovanju nekaj zgodilo. Vsi družinski člani so se začeli zelo hitro urejati, stekli k avtu in zelo hitro odpeljali z dvorišča. Ariel in Tally sta se samo spogledala in spala dalje. Čez uro sta oba postala zelo lačne in zato začela tekati po hiši in uničevati pohištvo. Na enkrat je Tally ne glas začela kričati: »Ariellll, hitro pridi, glej, kaj sem našla.«

Ariel je prišel v sobo in je videl Tally, kako se nagiba skozi odprto okno. Naglas je zakričal: »Tally, takoj proč od okna. Kaj ti pa je? Bi se rada poškodovala?«

Tally ga je nedolžno pogledala in je stopila proč od okna. Ariel je pogledal, kaj se dogaja in videl je, da je zunaj veliko ptičev.

Hitro je skočil na travnik, še dobro, da sta bila v pritličju, Tally pa je hitro skočila za njim.

Zunaj sta se igrala s ptiči, dokler na cesti nista slišala čudnih zvokov. Oba sta bila preveč radovedna in odšla sta preverit, kaj se dogaja.

Ko sta stopila na cesto, ju je skoraj povozil avto, nato ju je po celi ulici lovil še sosedov pes.

Ko sta mu končno ušla, sta mislila, da se je pustolovščina končala, a sta se zmotila.

Ugotovila sta, da sta se v begu izgubila, saj nista našla poti domov.

Postajalo je vedno bolj mrzlo in bila sta vedno bolj lačna, Ariel je rekel: »Če ne bi bila tako radovedna, se to ne bi zgodilo.«

Tally je samo prikimala in odpravila sta se iskati pot dom. Bilo je že zelo pozno in končno sta našla njun dom.

Na tem potovanju sta se oba naučila, da v življenju ne smeš biti preveč radoveden, ker te to lahko veliko stane.

Avtorica: **Tiana Ribič**, 7. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Avtorica: **Ajda Ciglar**, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

V živalskem vrtu

Živel je fantek po imenu Kai. Star je bil 8 let in je obiskoval 3. razred. Imel je rjave in skuštrane lase, na nosu in na licih pa številne pege. Bil je navihan, nagajiv in rad se je podil za žogo.

Enkrat je s svojo mamico šel v živalski vrt, tam pa se mu je zgodilo nekaj zabavnega. Med tem ko sta si ogledovala živali, sta zaslišala krik otroka: »Tiger je pobegnil!«.

Nastal je preplah. Ljudje so začeli kričati in bežati. Tudi Kai in mamica sta se prestrašila. Pritekli so čuvaji s puškami v rokah. Počasi so se pomikali proti tigrovi kletki in gledali, kje je tiger. Kai pa se je izmuznil in na skrivaj šel za njimi. Tigra ni bilo nikjer. Ko so prišli do tigrove kletke, so bili zelo presenečeni. Tiger je bil v kletki. Ko so ljudje preko zvočnikov slišali, da je tiger še vedno v kletki, so se počasi začeli vračati. Ljudje so začudeno gledali tigra v kletki in se spraševali, kako je sploh prišlo do preplaha.

Naenkrat pa se je izza vogala priplazil majhen tigrasti mucek : »Mijav, mijav... «

Iz množice se je spet zaslišal otroški glas: »Glejte! Tam je moj Tiger! «.

Avtorica: **Lana Furman**, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Avtor: **Vid Maračič**, 3. a
Mentor: Sonja Plajnšek

Radovedna lisica

Daleč v gozdu je živel lisica, ki je bila zelo radovedna. Ker je bila v brlogu osamljena, je družbo iskala pri ostalih živalih. Rada se je pogovarjala z medvedom in volkom. Vsak dan po kosilu se je odpravila k njima ter jima postavljala veliko vprašanj. Te informacije je lisica prenašala k ostalim živalim v gozdu.

Mimo njenega brloga je priskakljal zajček. Lisica ga je povabila v svoj brlog. Ker je želela, da sta medved in volk samo njena prijatelja, si je o njima izmišljala laži. Zajčku je dejala, da se bosta preselila v drug gozd. Zajčka je to pretreslo. Lisica se je zavedala, da je naredila napako in jo obžalovala. Zajčku je naročila, naj ne hodi k njima. To se je zajčku zdelo sumljivo, zato se je podal k njima, da ju povpraša o selitvi. Seveda medved in volk o selitvi nista ničesar vedela, novica ju je šokirala.

Vsi skupaj so odšli do lisice. Medved in volk sta ji povedala, da ne gresta nikamor in naj ne širi laži.

Naslednji dan je lisica ugotovila, da je izgubila najboljša prijatelja, zato se je šla opravičiti. Svoje napake pa ni več ponovila.

Avtorica: **Taja Lončarič**, 9. b
Mentorica: Urška Hlupič Voda

Avtorica: **Urša Založnik**, 1. a
Mentorici: Silva Forštnarič in
Leonela Djakovič

Lipicanec

Ko ti drevored iz maklen zasije, veš, da tukaj lipicansko srce bije.
Slovenski lipicanec je čisto drugačen kot črni vranec.
Bel je kot češnjev cvet, ali pa siv kot kamniti svet.

Lahko je tudi temno siv in rjav, vranje črn, ampak zmeraj vihrav.
Griva in rep sta gosta in košata, na njegovih kopitih pa podkev zlata.
Njegov hrbet je dolg in raven, mišičast in lepo položen križ gresta zraven.

Korak je prožen, graciozen in visok, popoln je tudi vsak njegov skok.
Ko pogleda z velikimi, temnimi očmi, vsakemu srce zažari.
Preden zapustil bi ta naš prelepi svet, dočakal naj bi tudi do 30 let.
Ker zelo visoko ima inteligenco, lahko pretenta tudi svojo lastno senco.

Po značaju je dostojanstven in ponosen, a hkrati skromen, vzdržljiv in prvak splošen.
Lipicanec se v gibanju pokaže in se pred svojimi oboževalci izkaže.

Avtorica: **Maša Vinko**, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Avtorica: **Sara Kokol**, 6. a

Jaz sem piščanček

Zjutraj sem prišel v šolo. Otroci so me cartljali. Malo me je bilo strah. Iz kopic in šalov so nama z bratcem naredili gnezdo, da sem lahko spal.

Jada Lia Glaser, 2. b

Imam velik kljun. S kljunom kljuvam, jem koruzo in pijem vodo. Na nogah imam kremplje. Živim v kokošnjaku. Imam rumen puh.

Eldar Sejdinović, 2. b

Ko sem se zjutraj zbudil, so me dali v škatlo. V šoli so me božali in naredili gnezdo iz oblačil. Ves dan so me samo božali in cartali.

Špela Založnik, 2. b

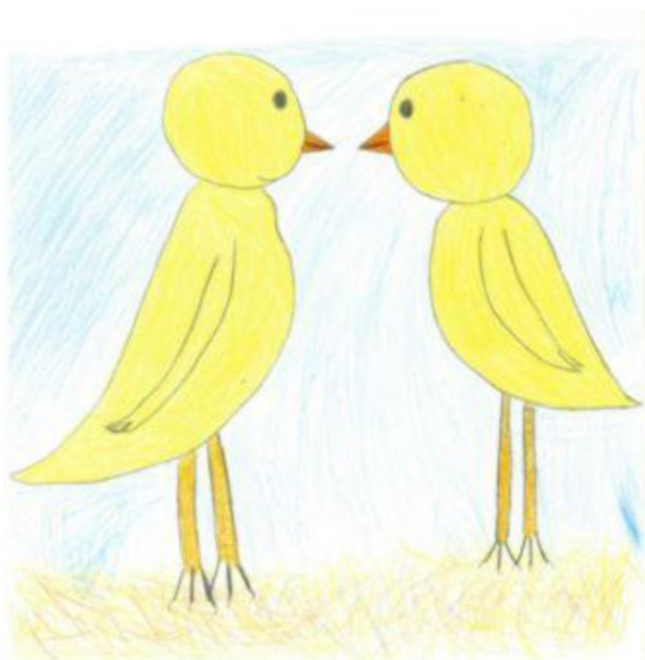
Zjutraj sem se zbudil in dali so me v škatlo. V šoli so me učenci božali in mi naredili gnezdo iz oblačil. Dali so mi tudi hrano in vodo.

Ajda Kristovič, 2. b

Ko sem se zjutraj zbudil, so me dali v škatlo in potoval sem v 2. b razred. Ko sem prišel so me učenci božali. Strah me je bilo. Ko so mi naredili gnezdo, me ni bilo več strah.

Amadej Brin Ciglar, 2. b

Mentorica: Nataša Vauda

Avtorica: **Maše Kosec**, 2. b

Mentorica: Nataša Vauda

Avtorica: **Maja Bolcar**, 1. b
Mentorica: Breda Pisar, Silva Ilc

Jaz sem slon

Jaz sem slon, ti pa ne,
jaz imam rilec, ti pa ne!
Vsak lahko spleza nate,
name pa nobeden.

Jaz sem slon, ti pa ne,
jaz sem velik, ti pa ne,
vsak si upa blizu tebe,
k meni pa nobeden!

Avtorica: **Ina Mlakar**, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Jaz sem lev

Jaz sem lev, ti pa ne,
mam čekane, ti pa ne,
jaz lovim plen, da ga pojem,
ti pa tega ne zmoreš!
Jaz sem lev, ti pa ne,
hitro tečem, ti pa ne,
mam štiri tace in prelepo grivo,
ti pa samo dve nogi in skuštrane lase.
Jaz sem kralj, ti pa ne,
imam brlog, ti pa ne,
jaz sem kralj velike džungle,
ti pa samo človek!

Avtorica: **Katja Čuš**, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Avtor: **Jaša Lovrec**, 1. b
Mentorica: Breda Pisar, Silva Ilc

Volč, lisica in zajec

Nekoč sta živelata na vrtu zajček in lisica. Ko sta se nekega dneva pogovarjala na vrtu, sta na sosednjem vinogradu zagledala, kako volk prekopava vinograd, za posaditev vinske trte.

Ker nista mogla samo gledati, sta se odločila, da mu odneseta zvrhan lonec medu in se tudi ponudita, da mu pomagata. Ko so se vsi trije odločili, da bodo pridno delali, je lisica iz bližnjega gozda slišala, kako se ji zahvaljujejo za pomoč.

Ker je zajček postal lačen, je šel pod grm, kamor je volk skrila poln lonec medu.

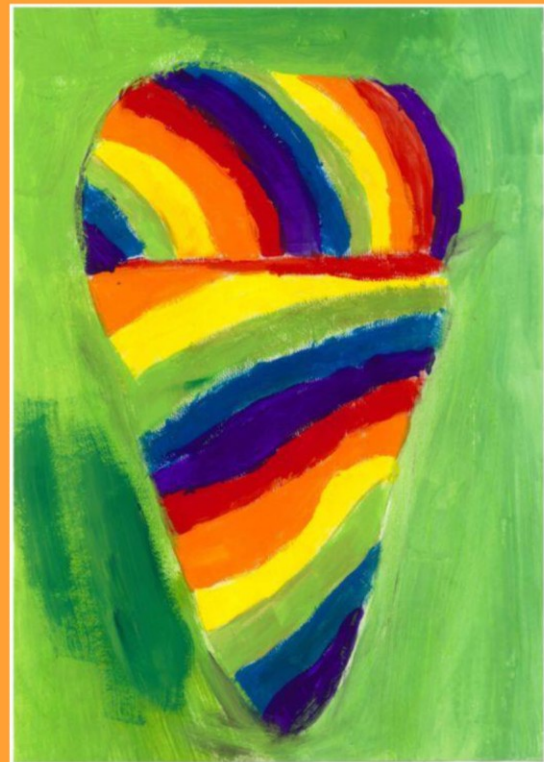
Ko se je najedel medu, se je vrnil in povedal, da se je najedel dobro in sladko. Kopali so naprej, ko je zajček spet odšel pod grm in jedel med. Ker sta volk in lisica postala zelo utrujena od dela, sta zaspala.

Zajček pa je še tretjič odšel pod grm in pojedel ves med. Ko sta se zbudila, sta postala lačna in odšla, da bi se malo najedla medu. Vrnila sta se s prazno posodo in jezno renčala, kdo je pojedel ves med.

Nedolžni zajec se je branil, da ga on že ni pojedel. Lisička pa je volku pokazala zajčkov gobček še vedno namazan z medom.

Takrat je volk zarenčal in planil proti zajčku, da mu bo raztrgal vrat. Zajček se je spustil v dir, volk pa za njim. Zajčka ni mogel ujeti, zato mu je le odgriznil rep. Zajček je nato sam živel na vrtu, lisica pa se je odselila k volku.

Avtor: **Alen Kumer**, 6. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Avtorica: **Neža Hribernik**, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Radovedni zajček

Nekoč je živel zajček. Bil še je čisto majhen, komaj dva meseca star, ko je zapustil svoj dom in odšel v svet.

Hodil je po vaseh, mestih, državah ... dokler ga nekega dne ni zmotil hrup, ravno ko je legel k počitku. V tisti vasi je živel zvitorepa lisica, čeprav repa skorajda ni več imela. Veste ta naša lisica je celo kožo velikokrat odnesla le za mišjo dlako. Bila je tatica, ki ji ni bilo enake in je kradla kure, peteline, goske in race pa tudi vino je ponekod že šlo.

Lisici so nastavljali zanke in uganke in pasti. Nekega dne pa so se odločili, da bodo lisico sami ujeli in pokončali, saj je v vasici začela razgrajati in povzročati popravljivo škodo.

Torej, kmetje so šli v dir za lisico, ona pa pred njimi za že kar smešno razdaljo. Lisica se je počasi upehala in kakšna sreča je bila, da je srečala zajčka. »Hej prijatelj,« mu je dejala, »bi me lahko kam skrili? Kmetje me namreč lovijo ...« Zajček, ki je bil dobrega srca, ji je ustregel. Stlačil jo je v vrečo, jo zavezal in se ulegel nanjo.

Kmalu zatem so mimo pridrveli kmetje. Vprašali so ga: »Ali si videl kje lisico?« Zajček je prikimal in pokazal v smeri juga. Ko so bili kmetje dovolj daleč v stran, je zajček odvezal vrečo in izpustil lisico. Ta je takoj, ko je lahko, skočila na zajčka, da bi ga ubila.

Zajček je urno stekel v luknjo, kjer ga lisica ni mogla doseči in je rekel: »Kaj je zdaj to? Jaz sem te rešil, ti pa bi me požrla. Mar je to pravično?« Lisica je debela pogledala in rekla: »Poslušaj pravice NI!!!«

Zajček ji je predlagal: »Dobro no. Pogodiva se ... Poiščiva kakšno žival in če bo ta rekla, da pravice ni, me lahko ubiješ.« Lisica, ki je verjela v svojo zmago, je stavo sprejela in tako sta se odpravila globoko v gozd.

Dolgo nista videla žive duše, ko se z drevesa počasi spusti lenivec. »Pozdravljena, čutim, da potrebujeta pomoč.« Da, lisico sem rešil pred ljudmi, zdaj pa me želi ubiti«, potarna zajček. Lenivec odvrne: »Zapleten primer, prav zares. Dajta zaigrajta, da bom lahko presodil.« Tako je lisica spet zlezla v vrečo, zajček pa jo je zavezal.

Lenivec je zajčku rekel: »Zate ni več nevarnosti, pa tudi kmetje bodo lahko živeli v miru. Ti lisica pa boš v vreči, dokler ne ugotoviš, da ima vsak pravico do življenja.«

Avtorica: **Tinka Munda**, 7. b

Mentorica: Karmen Ivančič

Zlati oreh

Nekoč sta živela brata, ki sta imela rada živali. Doma sta imela že zajčka, divjega prašiča, muco, psička, lisico, fazana in smico. Zelo rada sta se z njimi igrala. Vso hrano sta porabila za živali. Sama skoraj nista imela kaj za jesti.

Nekega dne sta se odpravila v gozd po hrano za živali. Na poti sta našla veveričko, ki je ležala na tleh. Pobrala sta jo in odnesla domov. Ko sta prišla domov, sta ugotovila, da nimata hrane za veveričko. Odhitela sta nazaj v gozd in nabrala lešnike. Ko sta se vrnila, veveričke ni bilo več. Na njenem mestu je ležal zlati oreh. Bila sta presenečena. Pospravila sta ga v leseno skrinjico. Naslednji dan je bila skrinjica polna zlatih orehov in lahko sta si kupila veliko hrane.

Tako sta z živalmi živela srečno do konca svojih dni.

Avtor: **Taj Janžekovič**, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

Avtor: **Nejo Fras**, 8. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Avtorica: **Ljupka Mia Marin**, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Moje ribice

Moje domače živali so ribice v akvariju. Imam šest zlatih ribic in enega polžka. Ribice so zelo nagajive, saj se zelo rade skrivajo za rastlinami. Hranim jih vsaki drugi dan.

Avtor: **Jure Matjašič**, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Ana, prijazni pajek in gremlini

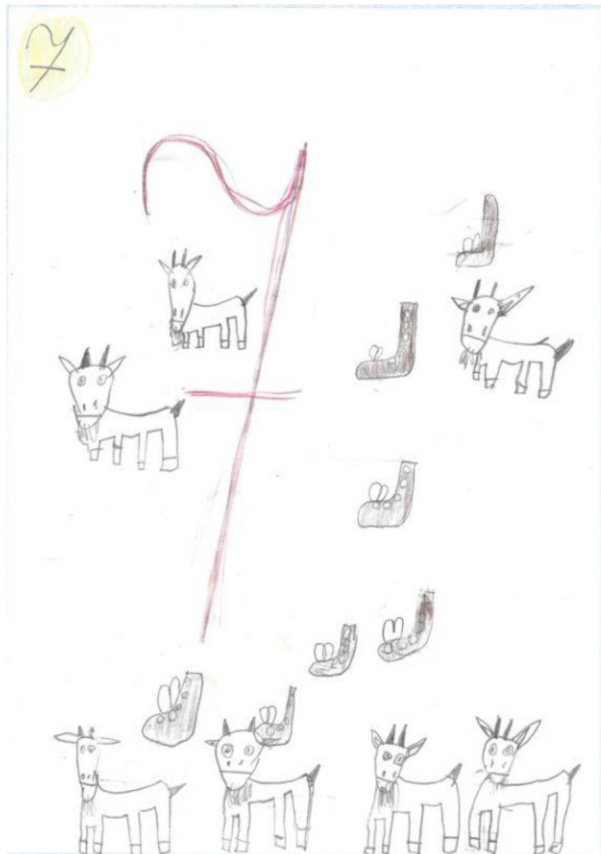
V mestu za devetimi hribi in tremi rekami je živela deklica po imenu Ana.

V svoji sobi jo je vsak večer čuval prijazni pajek. Tako je nekega dne prišel v njeno sobo gremlin. Bil je zelen, majhen, z belo črto na glavi. Bil je poveljnik teh majhnih pošasti. Ko ga je pajek zagledal, se je prestrašil. »To je gremlin,« je rekel. Gremlin je prišel do pajka ter se pretvarjal, da ga hoče pojesti.

Pajek je pred sabo spletel mrežo. Gremlin ni mogel do njega. Skočil je na mrežo in jo raztrgal. Pajek je bil v nevarnosti. Ta majhen stvor se je obrnil in šel proti deklici Ani. Splazil se je do nje, skočil nanjo, a deklica se je zbudila ter hotela zakričati, vendar jo je gremlin samo žgečkal po podplatih. Gremlin je pričel razmetavati. Naredil si je kokice z Aninim aparatom in se zmočil. Razmnožil se je, saj se gremlini tako razmnožujejo. Tako je nastalo osem novih gremlinov. Ko je Ana pogledala naokoli, je imela sobo prekrito s kokicami in vreščječimi gremlinčki. Ana je spoznala, da ji te majhne pošasti nočejo nič hudega. Tudi pajku so postali všeč, ko je spoznal, da niso nevarni.

Skupaj so si priredili zabavo. Peli so, plesali in jedli kokice. Ko je sonce vzšlo, je gremlina skurilo, ker ne prenesejo sončne svetlobe. Tako je bilo konec zgodbe o gremlinih. Ana pa je cel dan čistila svojo sobo.

Avtorica: **Ana Grešak**, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Avtorica: **Neža Plajnšek**, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Vsiljivec na kmetiji

Nekega sončnega jutra je živali na kmetiji zbudil glasen krik petelina. Kmet Štefan je kot po navadi prišel do hleva, kjer je pomolzel krave, da je zjutraj njegova družina imela sveže mleko pri zajtrku. Od hleva je še stopil do kokošnjaka, kjer je preveril, ali so njegove pridne kokoši izvalile že kakšno jajce. Stopil je do zajcev in jim ponudil malo sveže utrganega korenja. Ko se je sprehajal po svoji domačiji, je zagledal mačko.

»Kdo pa si ti? Si se izgubila?« je vprašal majhno, prestrašeno in izgubljeno mačko, ki je stala pred vhodom. Njen pogled je bil tako prikupen. Preprosto je ni mogel pustiti same. Bog ve, kje vse je tavela in kdaj je bil njen zadnji obrok. Previdno jo je dvignil in pogledal, ali ima ovratnico, vendar je ni imela, zato se je odločil, da jo obdrži. V posodico ji je nalil svežega mleka.

»Poimenoval te bom Luna.«

Saj je na trebuščku imela bel puhek v obliki Lune. Luna je ravnokar jedla in na enkrat zaslišala korake, ki so se ji približevali.

»Poglej, poglej, kdo pa si ti?« je hinavsko zakokodakala kokoš.

»Ime mi je Luna,« je prestrašeno odgovorila.

»Kaj pa počenjaš tukaj Luna?« je po smehu joče dodal zajec.

»Izgubila sem se, ta kmetija je bila edino kar sem videla, zato sem se zatekla sem,« je prijazno odgovorila.

»A tako torej, praviš, da si se izgubila,« je dejala miš, ki je splezala izpod krme.

Pred ubogo prestrašeno Luno se je nabiralo vedno več živali in nobena je ni zgledala vesela. Prestrašena se je zatekla k stari lipi blizu Štefanove hiše. Kokoš pa

se je odpravila do krav, da bi jim povedala, kaj se dogaja na njihovi kmetiji.

»Hej! Poslušajte ve, nek trapast maček se je znašel na naši kmetiji, pil je vaše težko pridelano mleko. Sploh ni bil hvaležen.«

Krava začudeno pogleda in odvrne: »Res?«

Medtem v hlev pride še miš.

»In dela se nedolžno in prijazno v resnici pa sploh ni!« je jezno dodala miš. »Od tu mora čim prej, preden Štefan pozabi na vse nas,« reče zajec.

»Prav, prav, pomirite se. Mislim, da pretiravate. Vsi smo enakovredni, Štefan nas bo vse imel isto rad in predstavljajte si, kako bi se vi počutili na njenem mestu. Niste se pravilno odzvali. Mislim, da si Luna zasluži opravičilo,« je dejala krava, medtem ko so jo vsi gledali z odprtimi usti. Živali so veliko dale na mnenje krave, zato so jo upoštevale. Luni so se opravičili.

Zdaj so vsi prijatelji in na Štefanovi kmetiji živi samo mir in ljubezen.

Avtorica: **Tamara Cigliarič**, 9. b

Mentorica: Janja Radaš

Avtorica: **Zoja Stater**, 5. a

Mentorica: Irena Golob

Zajec in lisica

Zajec in lisica sta si bila nekoč prava prijatelja. Kamor koli se je napotil zajec, ga je spremljala teta lisica. Potikala se je po gozdu, v detelji ali v zelniku. Sploh je bil zajec tiste čase zelo srečen.

»Striček zajček,« mu je rekla nekoč lisica, »ali hočeš, da skupaj posejva žito?«

»Hočem, tetka.«

Avtorica: **Ema Plazovnik**, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Posejala sta žito. Žito je sejalo, raslo in začelo zoreti. Prišel je čas žetve. Zajec in lisica sta vzela srpe in se odpravila žet. Pa je bolj in bolj pripekalo sonce, opeklo je lisico, ki je bila zelo lena in se je zvito pretvarjala.

»Zajček moj mili, ti žanji kar naprej, jaz pa moram iti na oni hribček, da bom podpirala nebo. Če bi se nebo zrušilo in bi padlo, bi pokrilo vse lepo žito.«

»Le pojdi, tetka,« je odgovoril zajček in je kar sam žeti. Lisica je odšla na hrib in na vrhu pokleknila, kot da bi podpirala oblake, ki so se prav tedaj pripodili po nebu.

Zajec je medtem požel žito na njivi, povezal v snope in spravil domov.

»Pridi, tetka, pomagala mi boš udarjati!«

»Kar ti mlati, striček zajček; tudi danes moram podpirati nebo, da se ne bo zrušilo in pokrilo vsega žila.«

Zajec je nagovoril vola in pobral vse žito. Ko je vse delo opravil, je poklical lisico; »Ej, tetka, pridi, da si bova razdelila žito!« »Sem že tu!« je prihitela lisica. Vzela je žitno merico in dejala: »Tebi, zajček, eno merico, meni pa devet, ker sem ti tetka.« Zajček je žalosten pobral svoje žito in odšel. »Zakaj si tako žalosten?« ga je vprašal pes, ki ga je srečal.

Zajec mu je povedal vse od začetka pa do konca. Tedaj se je pes dvignil in mu rekel: »Povedi me v njen brlog!« Zajec je peljal psa v lisičji brlog. Pes je zlezal v brlog in se zakopal v žito. Drugi dan je začela lisica grebsti po žitu. Ko je tako brskala, je zadela na uho v žitu skritega psa. Mislila je, da je listek koruze in ga pustila. Tedaj pa je pes skočil in zadavil lisico.

Od tistega časa lisice smrtno sovražijo zajce.

Moralni nauk: Nastrada vedno tisti, ki je največ delal.

Avtorica: **Eva Banfić**, 7. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Avtorica: **Tiana Munda**, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Avtorica: **Sara Pulaj**, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Papagajka Zlatka

Zlatka je zelo pridna. Spada v vrsto nimf. Zelo rada ima semena in priboljške. Ima svojo najljubšo igračko. Če nima družbe, čivka.

Avtorica: **Mara Zebec**, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Moja Linda

Moja muca je črne barve in ima zelene oči. Je igriva in radovedna. Ponoči lovi miši, čez dan pa spi na kavču. Ko pa berem pravljico, me posluša. Rada je brikete. Svojo Lindo imam rada.

Avtorica: **Frida Dimovski**, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Avtorica: **Klara Hvalec**, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Moj Puhko

Moj mucek Puhko se rad igra. Je belo sive barve. Star je osem mesecev.

Ko je bil star tri mesece smo ga dobili od sorodnice. Puhko je zelo puhast in luštkan. Je nagajiv in zabaven mucek. Najraje krade moje špange in perlice za ustvarjanje. Z njimi v gobčku se podi po našem stanovanju. Vsako jutro me zbudi. Rad je božično travo in mačje prigrizke. Mojega Puhka imam zelo rada.

Avtorica: **Lili Pacher**, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Pasja zvestoba

V starem skednju sredi podeželja, sta skupaj živela pes in lisica. Že od malih nog sta bila prijatelja, zato je bilo skupno življenje precej zabavno. A lisica ni videla ničesar, bila je popolnoma slepa. Vendar to psa ni niti za trenutek zmotilo. Bil je zvest prijatelj. Zmeraj ji je pomagal pri iskanju hrane, in lisica mu je bila za vse izjemno hvaležna.

Nekoč pa je na obisk prišla lisičina stara znanka, goska. Prinesla ji je nekaj zelo pomembnega. Bile so kapljice iz smrečje smole in le te so lahko lisici povrnile vid. Oba s psom sta se zelo razveselila. Lisica je rekla: »Kako sem vesela. Končno bom videla ta svet, o katerem sem toliko lepega slišala. In vse te barve, o katerih govorite.

Končno bom videla, kje živim in kakšni so moji prijatelji. Ali so res tako krasni kot je njihov glas slišati? Oh, pes, goska, videla bom, videla!« V vsako oko sta ji dala po dve kapljici in čez nekaj časa je lisica končno zagledala ta čudoviti svet, vse barve, dom in prijatelje. Bila je navdušena.

Tako lisica več ni bila odvisna od psa. Kmalu ga je nesramno odslovila iz skednja in začela novo življenje. Pes pa ni imel več doma.

Dolgo je taval in iskal dom. Blizu mlake je srečal žabe. Prosil jih je, če bi se lahko priselil k njim. Rekle so: »Kaj je s teboj! Saj si prevelik, da bi si z nami delil to majhno mlako.« Pes je šel naprej.

Na smrekovi vejici si je domek pripravljala sinička. Tudi njo je prosil, če se lahko priseli, ona pa je rekla: »Kaj je s teboj! Prevelik si, moja vejica bi se zlomila, če bi ti le stopil nanjo.« Ves obupan se je pes odvrnil dalje.

Po dolgi hoji je zaslišal lajanje. Stopil je za kamen in opazoval pse, kako so si med seboj lovili repe in izgledalo je, kot da se zelo zabavajo.

Brez da bi koga vprašal, se je pridružil njihovi igri, oni pa se sploh niso dali motiti. Takoj so ga sprejeli v svoj dom, niti vprašati mu ni bilo treba.

Povedal jim je tudi zgodbo, o njegovem življenju z lisico, ki ji je zmeraj ostajal zvest, ona pa ga je samo odslovila. Na koncu pa je rekal: »Do lisice sem bil dober, ona pa je storila nekaj, kar od nje nikoli ne bi pričakoval. A naposled sem našel kraj, kamor spadam. Vse se mi je povrnilo in neskončno sem hvaležen!«

Pes in lisica se nikoli več nista srečala. Kdo ve, če je lisici bilo vsaj malo žal. Ampak pes je našel prave prijatelje in zadovoljen je začel novo življenje.

Moralni nauk: Dobro se z dobrim vrača.

Avtorica: **Vita Toplak**, 7. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Avtorica: **Karin Rubelj**, 9. b

Pes in mačka iščeta zavetje

Za devetimi gorami in desetimi vodami sta živelata pes in mačka. Bližala se je zima. Postajalo je vedno hladneje.

Pes in mačka sta živelata na ulici, v zavetju, ki sta si ga naredila. Bilo je iz kartona, ki sta ga našla. Mačka je nekega dne psu rekla: » Postajta hladneje in ne bova preživela zime, če si ne bova našla toplega zavetja.« Pes je odgovoril: » Slišal sem, da je nekje na sredi gozda kočica v katero se lahko skrijejo živali čez zimo.« Mački se je zdela to odlična zamisel. Ampak do te kočice je zelo daleč, zato sta se dogovorila, da se bosta odpravila na pot zgodaj zjutraj.

Zjutraj sta se vstala in začela hoditi. Hodila sta skozi zasneženi gozd. Sledil je najtežji del poti. Morala sta se spustiti po zelo visokem, poledenem hribu navzdol. Razmišljala sta in se razgledovala po gozdu, kako bi to storila. Nato je pes opazil ob smreki smučiče in sanke. Dogovorila sta se, da se bo mačka peljala s smučmi, pes pa s sankami. Bilo ju je strah. Ampak to ju ni zaustavilo.

Spustila sta se po hribu navzdol in varno sta prispela. Pred seboj sta zagledala kočico. Komaj sta čakala, da se pogrejeta ob toplem ognjišču. Znotraj kočice sta najprej zagledala na mizi prstan, ki se je svetlil.

V kočici je bila ženska, ki jima je povedala, da je prstan čudežen. Vsaki novi živali, ki pride ga izročim in z njim se lahko vrne v svoj dom in tudi nazaj v kočico.

Pes in mačka sta zimo preživela na toplem in udobnem In od takrat se vsako zimo vračata v kočico. Če še živita ju tudi tam med zimo najdemo.

Avtorica: **Kiara Šegula**, 6. b

Mentorica: Karmen Ivancič

Avtorica: **Tia Šimenc**, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinešek

Medvedove smuči

Nekoč je v nekem gozdu živel medved. Pozno jeseni se je pripravljaj na zimsko spanje.

Ko je že trdno zadremal, ga je nekaj prebudilo. Pred vrati svoje hiše je našel smuči. Nadel si jih je in ugotovil, da so zelo hitre. Tako zelo, da je lahko v eni minuti prevozil cel gozd.

S smučmi je prebudil cel gozd. Naslednji dan so živali vprašale medveda, ali se lahko dogovorijo, da si smuči izposojajo. Ker medved ni rad delil, se ni strinjal.

Avtorica: **Iva Gerl**, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Pa je nekega dne prišel ježek in ga vprašal: »Kaj pa, če tekmujeva, kdo prvi pride čez gozd? Ti s smučmi, jaz peš. Če zmagam, so smuči moje.« Medved se je zakrohotal in sprejel izziv: »A, če jaz zmagam, boš mi celo leto prinašal sadje.« mu odgovori medved. »Velja.« zadovoljno reče ježek.

Že isti dan sta pričela. Medved je krepko vodil, dokler ga ni izdal nagon po zimskem spancu. Naslonil se je na drevo, si snel smuči in zadremal. Ježek ga je po treh dneh teka dohitel in prehitel. Po sedmih dneh pa je že prišel na cilj. Medved pa šele spomladi.

Medved mu je jezno predal smuči. A ježek, ki je bil dobrega srca, je smuči delil z vsemi živalmi v gozdu, tudi z medvedom. Vsaka žival je en dan imela smuči. Medved se je hitro pobotal z ježem in postala sta najboljša prijatelja. Jež je zato kljub temu, da je stavo dobil, medvedu poleti prinašal sadje.

Medved se je kmalu izučil kot tesar in vsem izdelal svoje smuči, da so se lahko smučali, kadar koli jim je bila volja.

Še danes imajo vsi smuči, če nimajo že avtomobilov.

Avtor: **Urh Milošič**, 6. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Naš svet je čuden in lep

Sem snežak

Sem snežak. Narejen sem iz treh velikih kep. Najmanjša kepa je moja glava. Imam dve nogi in dve roki. V eni roki imam metlo. Na glavi imam lonec. Moje oči so iz premoga, nos iz korenja, usta pa tudi iz premoga.

Avtor: **Jošt Goznik**, 2. a

Mentorica: Dunja Stošič

Avtorica: **Eva Molnar**, 3. a

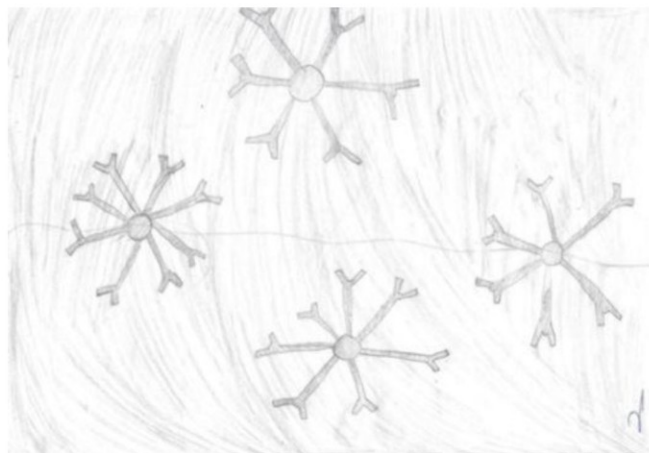
Mentorica: Sonja Plajnšek

Bila sem snežinka

Sem snežinka, ki plešem od oblaka do oblaka. Rada tudi plešem s prijateljicami. Veselim se mraza, a bojim se sonca. Rojena sem bila v oblaku. Ko pa padem na tla, se me otroci razveselijo. Iz mene naredijo snežaka.

Avtorica: **Frida Dimovski**, 2. a

Mentorica: Dunja Stošič

Avtorica: **Lena Klajnošek**, 3. a

Mentorica: Sonja Plajnšek

Lebdela sem

(domišljajska zgodba)

»Želim lebdeti,« sem rekla mami. Mami pa je samo rekla, da se mi ta želja ne more uresničiti. Jaz pa sem vedno bolj silila v to.

Bila je noč, vendar še nisem spala. Čez nekaj časa sem se počutila, kot da sem v breztežnostnem prostoru. Že naslednji dan sem lahko letela v zraku in to me je tako presenetilo, da sem si zadala, da bom to raziskala.

Minil je že en teden, vendar nisem bila nič bližje odgovoru. Minevali so meseci in meseci, tistega leta je bilo konec in jaz sem bila komaj za pikico bližje odgovoru. Mislila sem že, da tega ne bom ugotovila, vendar ne. Skupaj s prijateljicami smo ugotovljale, kaj bi to lahko bilo, vendar nismo ugotovile nič. Naslednji dan smo si šle izposodit kar nekaj knjig o tem, kaj se mi je dogajalo. Naredile smo si na milijone zapiskov, vendar še vedno ni bilo nič. Ugotovljale smo z različnimi poizkusi in še s čim in nič, čisto nič ni pomagalo. Naslednje dni smo že obupavale in obupavale. Ampak nismo še toliko obupale, ker smo imele v sebi nekaj pameti, in smo se odločile, da naredimo še kašen poizkus.

Ta poizkus je bil poizkus prijateljstva. Šle smo k meni domov in začele govoriti: »Težka, kot les, lahka, kot peresce,« in to ponovile trikrat. Delovalo je samo pri meni. Bile smo začudene, saj sem bila lahka kot peresce ali astronaut. Vsem se je zdelo, da so to samo sanje. To nas je presenetilo, odgovor smo imele skoraj na jeziku, ampak smo prehitro obupale. Vse so začele misliti, da sem duh mrtvega in takšno mnenje so imele o meni do konca tega leta. Ugotovljale smo, vendar nič od nič: »Ne zmorem več,« je rekla ena od prijateljic. To se je ponavljalo in sploh nismo več vedele, kaj naj naredimo. Fantje so mi začeli govoriti, da sem zguba v zraku.

Učiteljica jih je mirila in mirila, toda niso se umirili, rekla jim je, naj sprejmejo vsakega od učencev. Pravilo, da naj sprejmejo vsakega učenca, so kršili. S prijateljicami smo ugotovile, da lebdim. Vse smo bile presenečene, da sem lahko lebdela.

Zdaj sem se sprjaznila s to žaljivko izguba v zraku. Saj mi je všeč, da lahko lebdim. Vendar še zdaj ne vem, kako se lahko dolgočasim, ko hodim/lebdim po zraku.

Avtorica: **Neža Hribernik**, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Zgodba o prijateljstvu

Nekega poletnega dne se je v velikem gozdu izgubil majhen medvedek. Ime mu je bilo Jakec.

Čez nekaj časa je srečal pando po imenu Sivka. Pokazala mu je pot do njenega skrivnega brloga. Dovolila je Jakcu, da prespi tam. Naslednje jutro, ko je prišla pogledat Jakca, je ugotovila, da je vse razmetano. Videla je, da je umazal steno in tla so bila prekrita z bananinimi olupki. Ko je slišala Jakca kako smrči, ga je zbudila in vrgla iz hiše.

Avtorica: **Kiara Žohar**, 3. b

Mentorica: Irena Prelog

Jakec je bil zelo žalosten. Spet je taval po gozdu in gledal, če ga bo kakšna žival sprejela k sebi. Srečal je želvo Dologonogo, a mu je povedala, da je prevelik za njen dom. Potem je srečal ververico Inko, ki ga tudi ni hotela sprejeti k sebi.

Čez nekaj časa je Jakec našel votlino, v katerem se je želel naseliti. Hitro je ugotovil, da to ne bo njegov novi dom, saj je v njem srečal krvoločnega zmaja. Hitro je stekel iz jame. Tekel je in tekkel, kakor hitro so ga nosile noge.

Čez čas je srečal pando Sivko in se ji opravičil. Sivka se ga je razveselila in opravičilo sprejela.

Jakec je s Sivko živel v njeni jami lepo in srečno.

Avtorica: **Katarina Verdenik**, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Praznovanje novega leta

Novo leto sem praznoval z mojo mamico in starejšim bratom Janom. Mamica je čez dan pripravljala odlično hrano, sladice in dobrote, med tem ko sva jaz in moj brat Jan igrala igrice in zaspala za dve uri, da sva si nabrala moči za najlepšo noč. Ko sva se z Janom zbudila, nas je na mizi čakalo obilo dobrot, ki jih je spekla mami, medtem ko sva midva spala. Imeli smo zelo dobro glasbo ob še boljši večerji. Nato je prišla Janova punca in njena mama. Jaz, Jan in njegova punca smo odšli v sobo igrat družabne igre in smo zraven zelo uživali. Mamica in njena prijateljica sta pa ostali v kuhinji ob glasbi, pijači in hrani. Nato je prišel moj sosed Rok z njegovimi prijatelji. Rokovi prijatelji so me zelo nasmejali. Napočil je čas za odštevanje: »5, 4, 3, 2, 1.... SREČNO NOVO LETO 2019!« Vsi med seboj smo si čestitali, starejši so nazdravili s šampanjcem, jaz pa z jabolčnim sokom. V kuhinji smo plesali, peli in se imeli super. Rok in njegovi prijatelji so odšli v mesto, mi pa smo ostali doma.

Nakar ob dveh zjutraj nekdo pozvoni ... Sosed Rok je bil na vratih in je prišel do nas še malo proslaviti novo leto. Tako sem se imel lepo v njegovi družbi, da sem zaspal komaj ob štirih zjutraj. Ker sem šel tako pozno spat in sem bil utrujen, sem se zbudil naslednje popoldne ob 15. uri.

Novo leto sem proslavil zelo lepo, bilo mi je najlepše do sedaj. Upam, da bomo v letu 2019 vedno veseli, polni ljubezni in da bomo vsi zdravi.

Avtor: **Žan Zorko**, 3. a

Mentorica: Sonja Plajnšek

Avtorica: **Iza Emeršič**, 8. a

Mentorica: Karmen Ivančič

Avtorica: **Zala Roškar**, 8. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Snežak

Pred davnimi časi je deček naredil snežaka. Kmalu je dobil pet prijateljev snežakov. S svojimi prijatelji se je zabaval. Dokler ni prišla pomlad. Sončni žarki so ga začeli božati. Najprej se jih je razveselil, nato pa se je začel topiti. Zato se je preselil na Antarktiko. Našel je mesto Iglu, kjer so živeli sami snežaki. V mestu so mu priredili zabavo za novo prijateljstvo.

Avtorica: **Iva Belšak**, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Avtor: **Gašper Eržen**, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

DREVO ŽIVLJENJA

Kada bi šla naprej pa se ustavljam
Kada bi, da me razumeš, pa se samo nmejš
nežalo te razumem, nestrečnej, ži samo molčiš,
kot naprej se opominjam, naj odmislim vse in samo diham.
Ko si rečem, da je življenje lepo, pride nečdo,
in me potisne v brezno.

Žal,

življenje ni narva cesta
življenje je definicija nas,
namo si živimo življenje,
ničarbi se monamo odosti,
da vidimo, da nam
je odšlo že desetletje.
Življenje mora biti iz
mene in tebe, da
lahko nastane celota.

Indivizitimo življenje,
ker niholi ne nemo, kdaj
nas bo doletelo življenje.
Spoštuj življenje, bodi to kar si
kazniij svoje oprednosti
prav ti ni eden in edim
eden od tisočim.

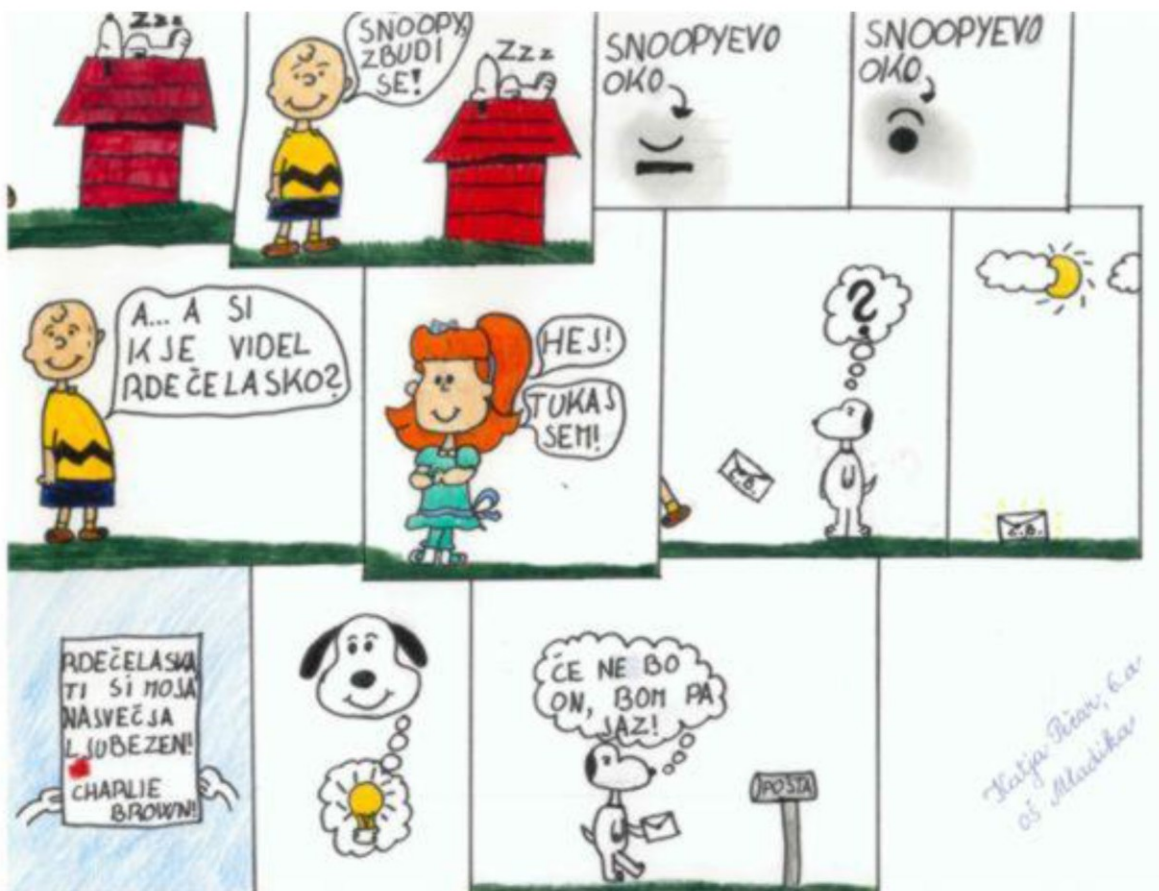
Urška Majcenovič Kovač, 9. b

Avtorica: **Urška Majcenovič Kovač**, 9. b
Mentorica: Urška Hlupič Voda

Avtorica: **Tiana Repina**, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Avtorica: **Katja Pečar**, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Zgodba o prijateljstvu

Moja zgodba o prijateljstvu je taka...V Ptuj sem prišel iz Kosovega in nisem znal govoriti slovenskega jezika. V prvem in drugem razredu sem imel velike težave, ker nisem razumel jezika in so se me otroci bali. Ko sem se počasi učil slovenski jezik, je postajalo lažje. Dobil sem prvega prijatelja tukaj v Sloveniji. To je bil Gabrijel.

S časoma sem bolj razumel in več govoril slovensko, zato sem dobil tudi več prijateljev. V četrtem razredu smo dobili novega sošolca Tineja. Hitro sva se spoprijateljila. Slovenščina mi je šla vedno bolje in bil sem zelo vesel, da sem se lahko vedno več pogovarjal.

V petem razredu je prišla v naš razred nova sošolka. Ni imela težav, dobro smo jo sprejeli.

Prihod na Osnovno šolo Mladika je bil zame zelo težek, ker nisem znal jezika in ker sem se vse moral učiti sam.

Vam se jezik zdi lahek, a vam povem, da je učenje slovenskega jezika zelo težko. Zelo sem vesel, da imam v razredu prijatelje, ki mi pri tem pomagajo.

Avtor: **Aleksander Duhanaj**, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Avtor: **Val Zamuda**, 1. b

Mentorica: Breda Pisar

Sem snežak

Sem snežak Matevž iz Antarktike. Naredili so me Tilen, Vid, Nikola in David. Stojim pred velikim iglujem. Narejen sem iz treh kep. Na spodnji kepi so gumbi, na srednji imam še roke, v katerih držim veliko metlo. Na zgornji kepi pa imam korenčka, usta, oči in kapo. Okrog vratu imam zaviti pisan in topel šal. Vsak dan me z začudenjem gledajo pingvini in tjulni. Upam, da bom še dolgo stal in opazoval vesele otroke.

Avtor: **Nejc Muhič**, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Avtor: **Matevž Križan**, 2. a

Mentorica: Dunja Stošič

Avtorica: **Eva Leben**, 1. a

Mentorica: Silva Forštnarič, Leonela Djakovič

Presenečenje ena "A"

Bližal se je moj 8. rojstni dan. Starša sta me vprašala, kaj si želim za darilo. Moj odgovor je bil ustreljen kot iz topa, da si želim psičko. Napočil je dan mojega rojstnega dne.

Na poti iz šole sem nestrpno čakala, da pridem domov in vidim, kaj sem dobila. Takoj sem šla v sobo in na postelji zagledala darilo. Z velikim veseljem sem ga odprla. Čakalo me je veliko presenečenje, dobila sem psičko. To ni bila prava psička, bila je le igračka, ki hodi, se postavi na smrček... Psički sem dala ime Pikica. Nisem mogla verjeti, da se mi je želja uresničila. Od veselja nisem vedela, kje se me glava drži. Takoj sem stekla v kuhinjo in starša zelo močno objela in se jima zahvalila. Potem pa sem zdrvela v sobo do svoje psičke. Hotela sem jo takoj preizkusiti. Od prevelikega veselja sploh nisem vedela, kako naj se začnem igrati. Rekla sem si, »Gabriela, malo se pomiri,« saj od navdušenja nisem vedela, kako in kaj. In res, ko sem se pomirila, sem si svojo najljubšo psičko Pikico najprej ogledala, kakšna je. V roke sem vzela navodila in jih prebrala, da sem se sploh lahko začela igrati. Prosila sem še atija za pomoč, da mi je natančno povedal, kako moram delati s Pikico.

To je bil najlepši rojstni dan in najlepše darilo. Še enkrat sem se staršema zahvalila za to darilo.

Avtorica: **Gabriela Rezar**, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Misli o prijateljstvu (Avtorji: učenci 6. a, Mentorica: Lidija Verlek)

Prijatelj je lahko pisatelj,
skladatelj,
le da je pravi prijatelj.

Jaka Prosenjak

Prijatelj ti vedno stoji ob strani
tudi ko se mu mudi.
Vedno bo stal ob tebi,
se s tabo radostil
in te potolažil,
ko ti solza po licu spolzi.

Katja Pečar

Prijatelj je tisti,
ki mi stoji ob strani v dobrem
in slabem.

Amadej Derbuc

Prijatelj je tisti,
ki te pomiri
in nikoli zapusti,
vedno prijazen v klopi sedi.

Sara Kokol

Prijatelj me tolaži,
ko mi je hudo
in mi pomaga,
da mi hitro bolje bo.

Aleks Repina

Prijatelj je zaklad,
imaš ga rad.
Lepe trenutke s tabo deli,
vedno te nasmeji.
Prijatelj bi zate spremenil svet
in ti prinesel lep pisan cvet.

Maša Vinko

Prijatelj nikoli ne govori laži o
sebi in tebi.
Kletvic nikoli ne izgovori,
vedno se s teboj smeji.

Tjaša Ela Freebairn

Prijatelj se s tabo smeji,
ko lepe spomine ustvarjata si.
V lepih trenutkih srečo deli,
v žalostnih pa tudi v objem te
spusti.

Masai Kokot

Prijatelj je nekdo,
ki te osrečuje vsak dan
in te podpira tudi,
ko je daleč stran,

Tiana Repina

Prijatelj je tisti,
ki se mu lahko zaupa
in nikoli ne obupa.
Prijatelj je tisti,
ki ni nesramen
in ti nikoli ne reče,
da si ogaben.
Prijatelj je tisti,
ki te pomiri,
če se ti kaj hudega zgodi.

Urška Žižek

Pravi prijatelj prežene črne
oblake,
spodbuja me pri kuhi
bolonjske omake.
Naj bo svetel dan ali noč,
vedno računam na njegovo
pomoč.

Lan Gojkovič

Moj prijatelj je tisti,
ki mi iskreno pogleda v oči
in se mi nasmeji.

Domen Zelenik

Spoznaj Tiborja in prijatelje

Sem Elvis, star sem 8 let in hodim v 2. razred Osnovne šole Lorgina. Družbo mi dela psiček Tibor. Moji konjički oziroma interese dejavnosti so nogomet, košarka in odbojka. Še moji starši: oče je voznik avtobusa, mama pa učiteljica na oddaljeni šoli. Živimo v Logatcu, stanujemo na ulici Primoža Trubarja 4b.

KOPALNI BAZEN

Bilo je zelo vroče in zaželel sem si bazen. Oče mi je že lansko leto kupil bazen, zato sem ga moral le napihniti. Vzel sem tlačilko in začel polniti bazen z zrakom. Ko sem končal, sem nalil hladno vodo in skočil noter. Toda kmalu vode ni bilo več, saj je Tibor pregriznil bazen. Vseeno mi je bilo v tej vročini bolj prijetno biti moker kot suh.

DOMAČA NALOGA IN JEZIK

Danes smo imeli za domačo nalogo lep opis. Napisal sem poved: Luka, Mija in Janja so se v sredo pogovarjali z učiteljico. Pisanje me ni ravno dosti zanimalo, zato pa je, kot zmeraj, zanimalo Tiborja. Kot nalašč se je podpisal v šolski zvezek s svojim jezikom. Tako sem imel v zvezku dokazilo, da je nalogo pregledal moj starš – pes.

TIBORJEV PRIJATELJ NA MORJU

Danes zjutraj sem kot običajno peljal Tiborja na sprehod ob obali. Na poti sva videla že pet psov in pet gospodarjev, nisva pa videla rakovice. Ko sva jo le zagledala, sva bila ponosna nase. Ker je bilo poletje, nisem bil oblečen kot severni medved, imel pa sem samo kopalne hlače. Naenkrat sva videla še eno rakovico, ki jo je Tibor želel zgrabiti. Zagnal se je vanjo, rakovica pa se je skrila. Oba s Tiborjem sva se znašla v morju.

PALICA IN JOJ, PSI

To jutro sem peljal Tiborja, mojega psa, na jutranji sprehod. Šel sem skozi park in na klopi, ko sem šel mimo, videl gospo Frufru oz. Arjo Šmut in njeno psičko Zvezdo. Ko sta se Tibor in Zvezda srečala, bi se pokončala, če ne bi vmes posegel Ludvik Darčič. Tako sem šel skozi park in na pošti srečal Ogledalo oziroma Mino Goščarič. S seboj je imela bigla, ki ga je klicala gospod Klobasica. Tudi on bi se stepel s Tiborjem, če ne bi jaz posegel vmes. Povlekel sem palico in mu jo dal v gobec. Kako se nisem mogel spomniti tega prej!

SNEG IN SNEŽNA KEPA

Že zvečer je snežilo in danes prav tako. Kot po navadi sem zjutraj peljal Tiborja na sprehod. Srečala sva že polno psov, snega pa že nekaj časa ne. Ko sem to razmišljal, mi je Tido Jekovič vrgel kepo v nogo. Nisem bil ravno dobre volje, a le kratek čas, saj je Tibor vse uredil.

GALERIJA, PSOM VSTOP PREPOVEDAN

Zvečer pred spanjem sta mi starša rekla: »Jutri gremo v galerijo gledat slike.«

Tibor pa je slišal: »Jutri gremo v galerijo gledat kosti in pse.«

To je zvenelo hecno.

Zjutraj smo šli v galerijo. Prispeli smo in se povzpeli po stopnicah. Naenkrat smo zagledali znak: Psom vstop prepovedan. Tibor je v mislih rekel: »Saj jim ne bom lizal kosti!«

Odločili smo se, da vstopimo vsi ali nobeden, zato smo šli nazaj domov.

Avtor: **Maksimilijan Kreft**, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Avtorica: **Nika Leben**, 8. a
Mentorica: Karmen Ivančič

Avtorica: **Zala Roškar**, 8. b
Mentorica: Karmen Ivančič

Dragi Dedek Mraz!

Sem Aleks. Živim na Dornavski cesti 17 a. Imam starejšega brata, mamo in očeta. Zahvaljujem se ti, da imam družino, ki me ima rada in za vse uresničene želje, ki sam si jih zaželel. Želim si, da bi vsi po svetu imeli vodo, hrano, oblačila in denar. Vsi otroci na svetu naj imajo svojo družino in za božič naj dobijo tisto, kar si želijo. Želim s tudi nekaj zase. Želim si drona Sparka s kamero. Hvala ti, dragi Dedek mraz. Tvoj Aleks

Avtor: **Aleks Žitnik Rogelj**, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Avtorica: **Ana Vindiš**, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Moški in ženske smo enakovredni

Zelo rada poslušam glasbo. Moja najljubša glasbena skupina je pred kratkim izdala novo skladbo, ki govori o tem, kako nekateri ljudje ravnajo z ženskami. Najlepši verz z največjim pomenom iz pesmi, ki mi vedno daje upanje v človeštvo, je: »Če nikoli nisi zakričal, da bi te slišali, še nisi živel v svetu žensk.«

Veliko pove o tem, kako ljudje ne spoštujejo mnenja žensk. Včasih me je bilo sram izraziti svoje mnenje, ker sem mislila, da bo vse, kar povem, narobe. Danes se temu smejim. Kdor to bere, vedi, da imaš pravico povedati svoje mnenje in za tem tudi stati.

Ne dovoli, da te kdo prepriča drugače. Le takrat sem se začela v to temo poglobljati. Ta glasbena skupina je zame in za veliko ljudi velik vzor. Spodbujajo žensko moč, enakopravnost. Moški imajo voljo, ženske imamo moč. Zakaj se ne bi vsi ljudje skupaj združili in pozabili na razlike med nami? Odgovor je preprost. Ljudje se o tej temi ne pogovarjamo in veliko ljudi jo vzame za hec. Vsi smo ljudje, vsi smo se rodili, vsi imamo starše. Vsi smo se učili govoriti, zakaj tega ne uporabimo? Konec koncev imamo jezik in dar govora, kar je dovolj močan razlog. Ljudje imajo pravico nasprotovati tvojemu mnenju. Njihova dolžnost je, da ga spoštujejo. Feminizem je smer ženskega gibanja, ki je nastala na začetku dvajsetega stoletja predvsem zaradi boja žensk za enakopravnost. Strinjam se, da mora biti vsaka ženska za isto delo plačana enako. Delati moramo veliko več, kot en sam moški. Vsak dan hoditi v isto službo. Veliko žensk je zdelanih. Domov pridejo utrujene. Vsak dan niso iskrene do svojih otrok, pogledajo jim v obraz in se pretvarjajo, da ni nič narobe. Poskušajo ostati pozitivne. Vedno je pomembno, da nikoli ne obupaš. Stvari so lahko zelo slabe, a vedi, da bo na koncu temnega predora vedno svetla luč. Težava ni

le v zaposlitvi. Težava je v tem, kakšen odnos imajo ljudje do žensk. Nekateri jih vidijo samo kot njihove kuharice in pomočnice. Ženske nismo samo lahka delovna sila. Njihove »igračke«, ki nimajo čustev. Nikoli ne pomislijo, kako se počutimo. Jaz nas vidim v veliko svetlejši luči. Vsi ljudje smo na vrhu Mount Everesta; enakopravni. Verjemite mi, svet brez žensk bi bil grozen svet. Vsi ljudje smo si različni. Drugačnost je naš največji zaklad, ki ga je posameznik lahko podedoval od svojih staršev. Veliko ljudi sodi ženske glede na to, kako se oblačijo. Jaz mislim, da se vsaka ženska lahko oblači, kakor se želi. Če ne vidiš, da se odnos mora spremeniti

Dandanes so ženske že skoraj dosegle enakopravnost. Ponosna sem na nas in nimam se ničesar sramovati. Prišle smo tako daleč in ne bomo odnehale. Prišel bo dan, ko bomo vsi bili enaki. To je edino, kar je prav. Dandanes v družbi pri ženskah šteje le popolno telo. Veliko ljudi jih noče spoznati od znotraj. V življenju sem spoznala veliko krasnih žensk, ki so mi pomagale in še me danes spremljajo. Moram se zahvaliti svoji mami, ki je ena najbolj močnih žensk, kar jih poznam. Hvaležna sem, da me spremlja skozi življenjsko pot in je moja prva oboževalka. Hvaležna sem, da je zame hkrati mami in ati. Hvaležna sem, da se za naju s sestro vedno zelo trudi. Vsak dan veliko dela. Rada bi se zahvalila tudi moji starejši sestri. Zame je velik vzor. Podpira, da imajo lahko vsi spoli lahko radi kogar želijo. Že od rojstva sva si bili zelo blizu. Ponosna sem nanjo. Pri njej cenim, da se za uresničitev njenih ciljev zelo potrudi. Mame so naši rešitelji. Za nas se žrtvujejo, so naše največje podpornice. Blagoslovile so nas z življenjem. Njihov nasmešek je bil prvi, ki smo ga videli. Ta nasmešek je okrasil svetlo sobo, v kateri smo se rodili. Mama nas je okoli v njenem trebuhu

morala nositi devet mesecev. To je postala njihova služba, katero so plačali naši nasmeški. Vedno so nas poslušale, ko smo morali vaditi za govorni nastop. Hvala mami, da si me za govorni nastop od geografije poslušala dvajsetkrat. Življenje so skrivnostna vrata. Od tebe je odvisno, koliko boš ljudem dovolil, da jih poškodujejo. Nikoli ne dovoli, da jih ljudje odprejo in te čustveno uničijo. Vedno bodi zelo previden, komu boš jih odprl.

Jaz sem v svojem življenju spoznala čudovite ljudi, moje prijateljice. Podpirajo me k

uresničitvi mojih sanj. Punce podpiramo punce. Postavimo se druga za drugo. Si pomagamo. Vedno bodi hvaležen za ljudi, ki jih imaš ob tvoji strani. Poskusi živeti v svetu žensk. Prenašaj vsakodnevno bolečino, ki jo morajo prenašati ženske okoli sveta. Nato pridi do mene, in se še enkrat pogovoriva.

Avtorica: **Tjaša Petrovič**, 8. b
Mentorica: Karmen Ivancič

Avtorica: **Neža Meško**, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Avtor: **Vid Pišek**, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Avtorica: **Hana Husejini**, 1. a
Mentorici: Silva Forštnarič, Leonela Djakovič

Avtorica: **Tea Ovčar**, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Mavrične barve

»Bilo je kar malce hladno, saj je bilo že konec oktobra. Ulice so bile kot izmite, zahajajoči sončni žarki so se odbijali od hiš, ki so bile utrujene od večdnevnega dežja. In ljudje. Hodili so hitreje, avtomobili so se v mestni gneči pomikali bolj tekoče, vsi so bili nekako nasmejani in dobre volje, pešci in vozniki, skoraj vsi taksisti so si nekaj požvižgavali, kot da bi mesto preplavila glasba Beethovnov Ode radosti. Kot da bo jutri pomlad, ne zima, ki je sicer že čakala pred vrati.«

Vendar ni bilo vedno tako. In trenutno se pripravljam na praznovanje. Našemu planetu je dolgo vladala Črna sila. Počakajte, malce prehitvam, naj začnem na začetku.

Živjo, sem Bea. Živim na planetu Xi, v galaksiji Sončni utrinek. Na našem planetu vladata kralj Depresija in njegova žena Hudobija. Njuna otroka, Trisha in Derek, sta mavrična vilinca, tako kot jaz. Malce pocukrana in neverjetna zgodba, boste rekli, ampak ni res!

Veste, na našem planetu vlada prava zloba. Skupaj s svojima najboljšima prijateljema bomo odpotovali na Zemljo, kjer bomo poskušali z vašimi darovi, kot so dobrota, ljubezen in prijaznost rešiti naš planet. Če želite izvedeti zakaj, mi sledite.

Naš planet je bil včasih pravi raj, dokler ni prišel zlobnež in tiran, Kralj Depresija, ki je naš planet spremenil v črno puščavo. Z družino prihaja s planeta Y. To je najzlobnejši planet v naši galaksiji in vlada mu Črna sila. Odkar na našem planetu vlada ta Črna sila, se vsi prebivalci vlečejo kot noč čez nebo in so kot nevihtni oblaki. Le za nas, mavrične otroke, je ostalo upanje, saj imamo moč, da se ne ujamemo v tanke, trdno spletene mreže teme in zla. Veste, kar zmrazi me, ko o tem razmišljam. Ko je naš planet zajela tema, me je bilo prve dni močno strah. Vsa ta tema in

grozodejstva, storjena v njej ... Res izjemno zastrašujoče. Moje mavrične barve res niso za takšno temo in hlad. Najbolj zanimivo pri vsem tem pa je, da je bila tudi kraljeva družina včasih prijazna in povsem običajna, dokler ni zavladala Črna sila. Ta črna sila ne mara prijaznih ljudi, zato jih je izgnala s planeta.

Kralj Depresija in Kraljica Hudobija, ki sta bila mavrična vilinca, sta se zato skupaj s svojima otrokoma zatekla na naš planet. To je bila le pretkana poteza Črne sile, ki je na ta način zavladala tudi našemu planetu. Tako sta se kralj in kraljica spremenila v hudobneža brez primere. Na srečo pa to ne velja za njuna otroka.

Ravno zdaj sedim skupaj z Derekom in Trisho v našem skrivnem laboratoriju, ki je nekoč pripadal doktorju Kozlu. Tukaj se družimo in iščemo rešitev za naš planet. Sem smo pretihotapili nekaj ključnih predmetov iz kraljeve zakladnice, vključno s starodavnim rokopisom, ki ga skušamo razvozlati. Zato smo morali laboratorij, ki smo ga spremenili v skupno stanovanje, prepleškati v sedem mavričnih barv. Stene smo okrasili še z našimi skrivnimi znaki moči. Kot mavrična vilinka bele barve je moj zaščitni znak kuščar z belim očesom, saj se v beli barvi odsevajo vse druge barve mavrice. V ljudeh budim prijaznost, spoštovanje in hvaležnost. Trishin znak je hobotnica z vijoličnim očesom, saj je Trisha mojstrska vohunka in ima različne obraze za različne ljudi. Lahko je prijazna ali hudobna, nečimrna ali preprosta. Nikoli je ni možno prebrati. Derekov zaščitni znak je delfin, je izjemen plavalec, prijazen in pameten in se znajde v vsakem položaju. Medtem ko smo preurejali stanovanje, je Derek naenkrat najprej zamišljeno pogledal Trisho, nato mene pa spet Trisho in rekel: „Vesta, draga moja

sestra in prijateljica, mislim, da tako ne bo več šlo naprej.“S Trisho sva se spogledali tako, da bi se še iz vesolja videlo, da ga ne razumeva, kaj je hotel povedati ... Toda kmalu se nama je začelo svitati, kaj je mislil.

„Poglejta, pred vrati so prazniki, ljudje pa so vedno bolj zagrenjeni, brezbržni ... Mi smo mavrični vilinci, ki so stoletja skrbeli, da ljudje niso bili žalostni, ampak so na življenje gledali pozitivno, z navdušenjem. A vendar bomo očitna prva generacija, ki ji ne bo uspelo“ je žalostno nadaljeval Derek.

Trishi to sploh ni bilo všeč, saj je želela biti znana po tem, da ji vedno uspe, zato je rekla: „Potem pa ukrenimo kaj. Če me poznata, potem vesta, da se ne predam tako zlahka.“ „Da, toda kaj naj naredimo,“ je vprašal Derek in naju pogledal.

„Čakajta. Se spomnita, ko smo nevede vzeli iz kraljeve zakladnice starodavni rokopis? Mislim, da je rešitev v njem, vendar smo nekaj spregledali, sem rekla in dodala: „Derek, mi ga, prosim, prineseš?“

Derek je poiskal rokopis in mi ga izročil. Odvila sem papirus in se zastrmela vanj.

„Hej, poglejta. Tukaj piše nekaj o mavričnih vilincih. Trisha ali lahko ti prebereš,“ papirus sem izročila Trishi, ki je začela brati: „Vsi vilinci skozi zgodovino so živeli z istim namenom. Žalostne ljudi so navdajali z upanjem. O ne, poslušajta dalje, je rekla Trisha. Tukaj piše, da bo ena generacija zamočila, vendar da se bo šest mavričnih vilincev odpravilo na Zemljo po čudežno zdravilo.«

Vsi trije smo se spogledali. Toda mi smo samo trije,“ je Trisha prestrašeno povedala. Postala sem žalostna, vendar sem se takoj spet nasmehnila in dejala: „Mogoče pa ne. Mislim, da na mavrične vilince nismo gledali v celoti, ampak smo izhajali iz tega, da smo samo trije. Pa vendar, koliko barv ima

mavrica? Šest. Ampak mislim, da nas je mavričnih vilincev sedem, saj sem vilinka bele barve, ostalih šest pa so v barvi mavrice. Vse kar moramo narediti je, da najdemo ostale štiri vilince in se skupaj odpravimo na Zemljo.“

Vendar se nismo trudili z iskanjem, ker je že čez nekaj minut zazvonil hišni zvonec.

Derek je odprl vrata in vstopila dva neznanca. Dekle, bilo ji je ime Marina, je povedalo, da je mavrična vilinka zelene barve, njen prijatelj Aleksej pa vilinec rumene barve. Tudi onadva sta imela prepis rokopisa in sta nas prišla iskat, da bi jima pomagali rešiti črna vilinca, ki sta bila zaprta v odročnem stolpu. V minuti smo bili oblečeni in smo bili že na poti. Od tukaj je prevzel vodstvo Aleksej. Povedal je, da bomo iz prepovedanega stolpa rešili oranžnega in rdečega vilinca, nato pa nas bo podmornica prepeljala do rakete, s katero bomo poleteli na Zemljo, kjer se bomo ponovno naučili po človeško deliti upanje in ljubezen in se nato vrnili domov. Medtem ko nam je to Aleksej govoril, smo vsi morali premagati prenekatero oviro. Marina je jezdila aligatorje, ki so poskušali pojesti, Trisha nam ni hotela slediti, ker je hotela jesti sladkorno peno, Dereka pa je napadel trop divjih psov. Ko smo končno le prišli do stolpa, nas je čakala še ena naloga, ki pa jo je Aleksej pozabil omeniti. Morali smo se pretihotapiti mimo stražarja, ki je stražil stolp. Derek mu je neopazno uspel izmakniti ključke. Prehoditi smo morali tisoč stopnic in odkleniti devet vrat, da smo prišli do zaprtih črnih vilincev. S pomočjo uroka iz rokopisa smo ju spremenili nazaj v mavrična vilinca. Nakar so se odprla tla pod nogami in smo padli na trda tla podmornice. Luka, rdeči vilinec, je poiskal komandno ploščo, v katero smo preusmerili moči in zagnali podmornico, ki nas je v hipu prepeljala do rakete. Na osnovi biometričnih kamer, ki so nas

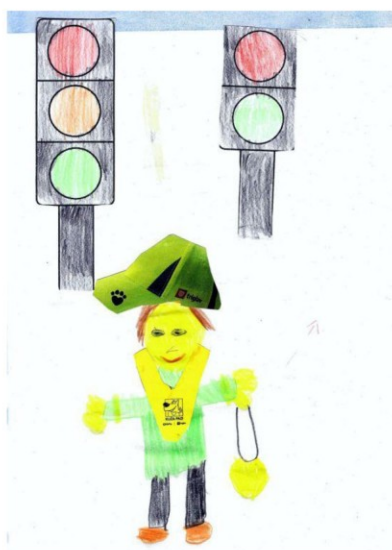
prepoznale, so se odprla in vrata rakete. V notranjosti je bilo sedem sedežev v barvi mavrice. Ko smo se posedli vsak na svoj sedež, nas je raketa odpeljala na Zemljo, točneje v Slovenijo, v mesto Lendavo. Raketo smo skrili v bližnjem gozdu in se odpravili v mesto, saj nas Zemljani niso videli zaradi tega, ker smo čarobna bitja. In tako smo pokukali v stanovanja in zbirali različna razpoloženja od veselja, razposajenosti do sočutja in ljubezni. Počasi smo se pomikali z Vzhoda proti Zahodu in za nami je bilo veliko pregledanih hiš, v katerih je bilo občutiti različna razpoloženja. Nisem občutljiv človek, vendar me je včasih ganilo, kakšna vsa razpoloženja in čustva se prepletajo v nekaterih hišah.

V Piranu nas je čakalo presenečenje, saj nas je tam že čakala naša raketa, ob njej pa so stali čisto majčkeni ljudje. Razložili so nam, da so bitja, ki živijo na Zemlji in jih ljudje poznajo, čeprav jih ne poznajo zares. Že naši pogledi so izdajali, da nismo razumeli, kaj so nam s tem želeli povedati. Zato je moški na levi hitel razlagati: „Mi smo v človeku od tistega trenutka, ko se zbudi do tistega trenutka, ko zaspi. Zvečer se umaknemo iz

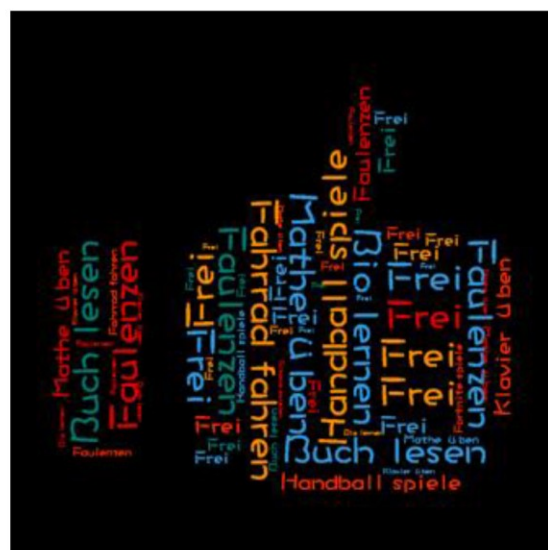
uma in damo prostor sanjam.“ Nato je še dodal: „Poznamo vse človekove tegobe in radosti, pa tudi vi ste jih spoznali, zato se lahko vrnete na vaš planet in popravite stvari, pri vas mavrični vilinci. Čeprav je Slovenija majhna, so v njenih prebivalcih različna čudovita občutja in upam, da vam je ta majhen narod pomagal.“ In ko je to izrekel, so naenkrat vsi izginili. Tako smo se odpravili na raketo in odleteli domov.

Takoj ko smo prispeli, smo zna našem planetu začeli oddajati dobro voljo, veselje in ljubezen ... in prebivalci planeta Xi so vedno bolj in bolj čutili srečo. Tudi kralj in kraljica sta jo začutila in se spremenila. Črna sila je tako izgubila nadzor nad še enim planetom. Kralj in kraljica sta se začela truditi za svoj planet in kmalu sta ga spremenila nazaj v pravi raj. Tudi na našem planetu so žalostni ljudje, ki si želijo prijazne besede in pomoči. Tudi ti lahko ljudi navdaš z upanjem, toplino, dobroto in ljubeznijo samo z nasmehom, prijazno besedo. Enim dobrim delom na dan. Tudi če nisi mavrični vilinec! Ali morda pač?

Avtorica: **Tinka Munda**, 7. b
Mentorica: Karmen Ivancič

Avtor: **Žan Kovše**, 1. b
Mentorica: Breda Pisar, Silva Illec

Avtor: **Tadej Srečkovič**, 8. a
Mentorica: Karmen Ivancič

Rima pleše

Uspavanka

Nina Nana sinek in hčerka
spita ššš mrak je tuuu.
Ššš v sladkih sanjah sanjajta.
Ššš mesec je tuuu huuu uuu.

Ššš sinek sanja o Blejzu,
hčerka ti pa o lepi pravljčni deželi,
ššš kometi padajo na zemljo,
ššš huuu mesec je tu,
uuuu juhu zvezdice svetijo,
blink, blink ššš mesec je tuu.

Avtorica: **Čarna Kuhar**, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Avtor: **Jaka Lovrec**, 1. b
Mentorica: Breda Pisar, Silva Ilec

Avtorica: **Ajda Meglič**, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Rima

Rima je fina,
ker skače kot mladina.
Rima je prima,
ker vedno vsem z navdušenjem kima.
Z rimo v šolo grem,
kjer se z njo hecati smem.
Z rimo se rad zabavam,
ko z mislimi odtavam.

Avtor: **Kristijan Kreft**, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Obrekovanje

Šepetanje, posmehovanje, skrivno opazovanje vse to je obrekovanje.

Ali jim je življenje tako bedno, da se morajo z drugimi ukvarjati vedno?

Tudi sam sem obrekoval potem vedno bilo mi je žal.

Zdaj vem, zakaj me obrekuješ, ker me ne spoštuješ.

Šele ko se meni je zgodilo, dobil sem jasno sporočilo.

To je nesramno in boleče, človeku ne prinese nobene sreče.

Avtor: **Blaž Mislovič**, 8. a

Mentor: Robert Mlakar

Avtor: **Gal Denac**, 1. b

Mentorica: Breda Pisar, Silva Ilc

Opravljava soseda

Opravljava soseda se laže in pravi grozne grdaže.

Ko sosedje to ugotovijo, sodniku vse razložijo.

Prijateljev ni imela, zato je zapela:

»Obljubim za vedno, da tega ne bom več ponovila.«

Za potrditev pove, da to vse grde laži so bile.

Na koncu prizna, da nizko samopodobo ima, včasih pa kamen namesto srca.

Ko nalogo izpolni, si njeno srce to zapomni in se nikoli več na kaj slabega ne spomni.

Avtorji: **Sara Kokol**, **Tim Meglič**, **Masai Kokot**, 6. a

Mentorica: Lidija Verlek

Avtorica: **Tia Šimenc**, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Svet miru

Vsak laž rad govori,
na svetu je veliko takih ljudi.
Ostati moraš močan,
da njegovo norčevanje
odrineš vstran.
Pomagati si moramo vsi
da na svetu ne bo več žalosti.

Avtor: **Masai Kokot**, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Pravi prijatelj

Nikoli ni lepo lagati,
vedno povej resnico.
Lepo je pomagati
in ti prijatelj zaupa.
Ko ti nekdo zaupa,
imaš prav srečo,
to je pravi prijatelj,
res, najboljši prijatelj.

Avtor: **Patrik Vilčnik**, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Novo leto

Staro leto je minilo
in nam novo podarilo.
Tisto noč je vsak vesel,
rad bi z nami kar zapel.
Na mizi že šampanjec stoji,
ki ga radi pijejo vsi.
Ognjemet na nebu pa se že
na sto delov razprši.
Živali se ga preveč ne veselijo,
saj se pokov bojijo.
A, ko se noč konča,
že spimo vsi doma.

Avtorica: **Tia Križan**, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Avtorica: **Maša Horvat**, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Avtorica: **Tia Križan**, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Zima

Letos ni snega,
zato se sankati ne da.
Šli smo v hribe,
da bi našli še kaj zime.
Po sneženem hribu se spustili,
in se zime veselili.

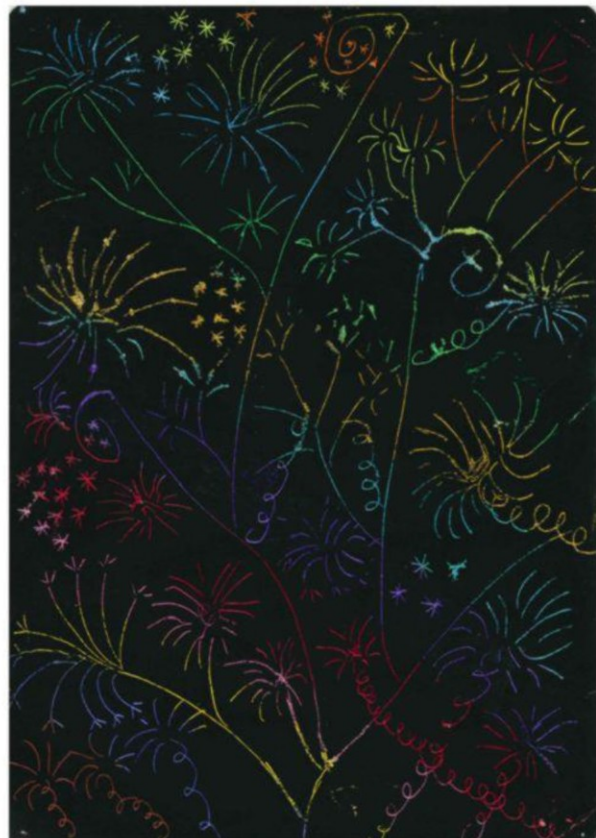
Naredili smo snežaka,
ki mu manjkala je kapa.
Dali smo mu lonec,
in pesmice je konec.
Ups, manjka nam še ena rima,
zato čakamo, da bo spet zima.

Avtor: **Taj Janžekovič**, 3. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

Mavrica

Ko sonce in dež,
se združita,
se ona rodi.
Ona?
Kaj je to?
Kdo je to?
V barvah se svetlika.
Iz oblakov nam mežika.
Mežika?
Kaj je to?
Kdo je to?
V barvah bliskovita.
Je prečudovita.
Prečudovita?
Kaj je to?
Kdo je to?
Katera izmed barv
pa je najlepša?
Seveda,
ko vse se združijo,
nastane ona.
Ona?
Ja, ona MAVRICA.

Avtorica: **Jana Sluga**, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Avtorica: **Tia Križan**, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Avtor: **Rožle Meglič**, 1. b
Mentorica: Breda Pisar

Dober dan

Dober dan,
pozdravim vsakogar,
s tem mu darove dam.
Vesel gre naprej in
zakliče "juhej",
poskoči in odide.
Dober dan te osreči,
da poljubčka
nevidnega.
Privoščiš si sladico,
saj je tvoja pravica,
greš v pisarno po pisma
nato v sladoledarno.

Avtor: **Filip Meško**, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Počitnice

Veselimo se počitnic,
počitnice so tu,
gremo na sani,
za svoje lepe dni.

Z iskrico v očeh,
piškotke zdaj nastavit,
pod našo smrekico,
darila zdaj odpret,
norčije spet počet.

Avtorica: **Lana Šmigoc**, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Avtorica: **Zoja Stater**, 5. a
Mentorica: Irena Golob

Avtor: **Jakob Haring Klinc**, 1. b
Mentorica: Breda Pisar, Silva Ilec

Hvaležnost in ne hvaležnost

Hvaležnost je pomembne zelo,
saj z njo daleč pridemo.
Z nehvaležnostjo je pa težko
saj ljudje to resno vzamejo.
Besedi hvaležnost in nehvaležnost
različno sta zelo,
saj z njima razložimo
kakšni smo resnično.

Avtorica: **Tiana Repina**, 6. a
Mentorica: Lidija Verlek

Učenje

Če se učimo,
petke dobimo,
v klopi sedimo
in se veselo držimo,
ker se radi učimo.

Če se ne učimo,
enke dobimo,
v klopi sedimo
in se žalostno držimo,
ker se ne učimo.

Kaj naredimo ?
Se veselimo,
ali žalostno držimo ?
Hitro k zvezkom skočimo
in se z veseljem učimo.

Avtorica: **Zoja Grubelnik**, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec

Snežinka

Najprej pade prva,
ji druga že sledi,
pa tretja in četrta,
še peta prihiti.
Eh, dva, tri se v belo,
pokrajina obleče.
Snežinka majhna, nežna
je velik košček sreče.

Avtorica: **Žana Muršec**, 2. a
Mentorica: Dunja Stošič

Avtor: **Mika Nikola Marin**, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič, Leonela Djakovič

Kakšen je prijatelj?

Le kakšen je prijatelj?
Mogoče je pravi prijatelj vedno ob meni?
Mogoče mi pravi prijatelj vedno pomaga?
Zagotovo me bo branil.
Kako se pravi prijatelj igra z menoj?
Tako, da mi posodi igrače?
Z menoj zgradi stolp?
Tudi igrače bo pospravi z menoj.
Kako se pravi prijatelj vede do mene?
Zagotovo me ne bo udaril.
Ali me bo vedno podpiral?
Verjetno se bova zabavala.
Zdaj pa vem kakšen je pravi prijatelj!
Prijazen je, zabaven in potrpežljiv. Kadar
ga rabim je z menoj!

Avtorica: **Eva Hvalec**, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

Avtorica: **Špela Brumec**, 3. b
Mentorica: Irena Prelog

Prijateljstvo

Prijatelja v življenju potrebuješ,
ker sam ne zmoreš vsega.
Prijatelj je nekaj posebnega,
in nekaj pomembnega.
Prijatelj ti zmeraj pomaga,
ko ti kaj ne gre in ne zmoreš sam.
Prijatelju lahko zaupaš,
ker besedo zadrži.
Ko si žalosten,
prijatelj zmeraj ve, kaj ti je.
Prijatelj je vedno s tabo,
da ti je zmeraj lepo.

Avtorica: **Ajda Ciglar**, 4. b
Mentorica: Renata Sužnik

V svetu domišljije

Zelena kapica sreča Sneguljčico v parku

Nekoč, pred davnimi časi, je živela Zelena kapica. Živela je z mamo in očetom, ter s sestro in z bratom.

Nekega dne ji je rekla mamica, naj vzame mlajšega brata in naj gresta v park.

Zelena kapica je bila vesela, da bo skrbela za brata. Na sprehodu po parku parku sta srečala Sneguljčico. Vprašala sta jo, kaj dela. Povedala je, da išče zeleni prah in se sprehaja, ker je lep sončen dan, ter ima danes rojstni dan. Zelena kapica in njen brat sta ji voščila: »Vse najboljše.« Sneguljčica se jima je zahvalila. Skupaj so praznovali rojstni dan, pili zeleni sok, jedli zeleni sladoled in se zabavali.

Avtorica: **Hasibe Huseini**, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Dobra vila na ptujskem gradu

Nekoč je na ptujskem gradu živela dobra vila. Ljudem je dala vse, kar so potrebovali in tako so ljudje živeli z vsem, kar so želeli. Nikoli jim ni nič manjkalo, zato so ljudje hoteli dobri vili to povrniti. Vila je bila vedno nasmejana, vesela, dobra in je bila vedno pripravljena vsem ljudem pomagati. Problem je bil, ker nihče ni vedel, kaj naj ji podari. Potem so se spomnili, da ima vila rojstni dan in so se odločili, da ji priredijo koncert, jo lepo oblečejo, ji dajo krono, verižice in prstane, čevlje, torto in slaščice.

Naslednjega dne je imela vila rojstni dan. Zelo lepo so jo oblekli, ji dali krono, spekli torto in

Avtorica: **Hanna Bender**, 1. a

Mentorica: Silva Forštnarič, Leonela Djakovič

slaščice, ji voščili in priredili koncert. Zabavali so se do večera. Zvečer je bila vila vesela in utrujena. Na odru se je zahvalila za najlepši rojstni dan in potem se je napotila proti ptujskemu gradu. Noč je bila tiha, mirna in vesela. Vila se je do konca svojih dni spominjala svojega najlepšega rojstnega dne in še naprej je bila dobra in prijazna do vseh ljudi.

Avtorica: **Ljubka Mia Marin**, 3. b

Mentorica: Irena Prelog

Pravljice varuške Maše

Na levem bregu reke Drave se izza oblakov dviguje prečudovito grajsko poslopje. Na njem je nekoč bilo življenj v polnem teku, saj je v njem prebivalo polno grajskih družin. Med njimi je bila tudi kraljeva mišja družina.

Mišji družni pač ni bilo nikoli dolg čas, ker jim je vsak dan popestrila mala princesa Kim. Bila je navihan otročiček, polna veselja in radovednosti. Ker sta njena starša bila preveč zaposlena s kraljevimi nalogami in dolžnostmi, jo je pestovala varuška Maša. Maša je bila preprost mišji deklič, ki je rada sanjarila in iz sanj so nastale pravljice, ki jih je pripovedovala otrokom. Vsak večer je Kim popeljala v svet pravljic in sanj. Svoje zgodbice je zapisovala na papir in jih hranila pod Kimino posteljo iz orehove lupine polne mehkega roza perja. Čez dan sta bili na grajskem dvorišču, kjer se je Kim igrala z ostalimi otroki tega kraljestva. Maša je Kim varovala tudi pred največjo nadlogo. In to je bila muca Sneda. Ta je hotela uničiti mišje kraljestvo.

Kim je odraščala in zrastle v pravo princeso. Čeprav je bila že samostojna, si je ob sebi še vedno želela varuško Mašo. Bila ji je kot druga mama in najboljša prijateljica.

Avtor: **Liam Kelc**, 1. b
Mentorica: Breda Pisar, Silva Illec

Nekega dne je Kim prejela žalostno novico. Njena varuška Maša je za vedno odšla. Odšla je med oblake, kjer je in bo vedno svetila kot najsvetlejša zvezdica. Kim je bila zelo žalostna in osamljena. Druge varuške Kim ni želela. Dnevi in leta so minevali in Kim je rastla naprej. Ker je prerastla svojo posteljo iz orehove lupinice, so ji služabniki prinesli novo. Ko so staro posteljo dvignili, je Kim pod posteljo našla zvitek listov. To so bile Mašine pravljice. V očeh so se ji pojavile biserne solzice sreče, saj je našla največji zaklad tega kraljestva. Usedla se je na zamašek, na katerem je vsak večer ob njej sedela Maša in pričela brati pravljice. Brala jih je na glas. Po vsem kraljestvu je zavladala tišina in vsi so poslušali pravljice varuške Maše. Te pravljice obstajajo še danes. Če mi ne verjamete, poiščite Pravljico o miški izpod ptujskega gradu in izvedeli boste marsikatero dogodivščino princese Kim, ki jo je zapisala varuška Maša.

Avtorica: **Maša Vinko**, 6. a
Mentorica: Urška Hlupič Voda

Avtorica: **Tia Šimenc**, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Kamen želja

Bil je lep zimski dan. Deklica Kara in njen brat Gaj v mestu poslušata zgodbo o kamnu želja. Gospa, ki pripoveduje to zgodbo, je povedala, da je do tega kamna zelo težko priti. A Kara in Gaja to ne ustavi, saj si kamen zelo želita.

Kara je rekla: »Gaj kaj praviš, da bi se odpravila iskat ta kamen želja?«

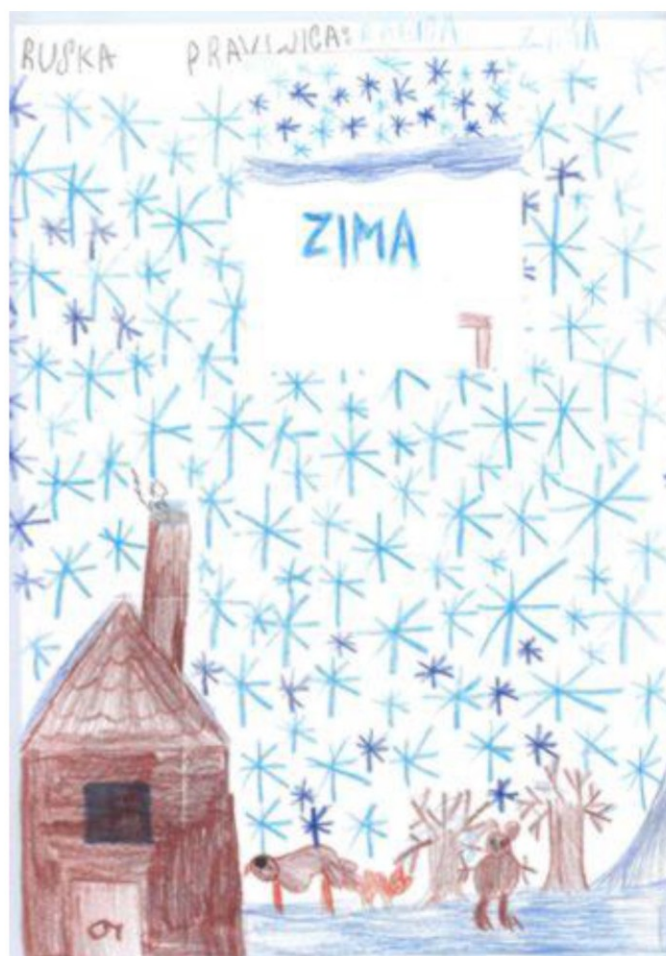
In Gaj odgovori: »Potem pa greva, če ti tako praviš.«

Hodila sta ure in ure dokler nista prišla do temne jame. Oba sta bila zelo pogumna, zato se nista prestrašila nobenega čudnega zvoka, ki se je slišal iz notranjosti jame. A pot se še ni prenehala. Potovati sta morala skozi tri jame in štiri gozdove. In končno je kamen želja pred njima. Seveda ga nista morala takoj vzeti, a spomniti sta se morala besed, ki jih je izrekla tista gospa, ki je pripovedovala. Besede so se glasile: »Kamen želja izpolni mi mojo največjo željo!«

Ker pa je kamen bil modre in oranžne barve sta si predstavljala, da je v tem kamnu pol leda in pol ognja. A vsak je kamen prijel za svojo stran. Kara za modro in Gaj za oranžno in izrekla sta tisto besedo, a potem je imel vsak svoje moči. Gaj je bil vroč kot ogenj Kara pa hladna kot led. Takoj sta hotela iti nazaj v mesto v katerem živita. Zato sta tekla in tekla vse skozi jame in gozdove. Srečo sta imela, da sta se domov vrnila živa in zdrava. A moči so ostale znotraj njiju. Še danes mogoče so.

Avtorica: **Lana Furman**, 5. a

Mentorica: Irena Golob

Avtor: **Neo Ducman**, 1. a

Mentorica: Silva Foršnarič, Leonela Djakovič

Čarobne smuči in sani

Nekoč sta živela brata Maks in Jan. Ta dva fanta še nikoli nista videla snega, saj živita v vroči Avstraliji.

To se bo kmalu spremenilo, saj se peljeta proti zasneženi Švici. Tja gresta na božične praznike k babici in dedku. Po dolgi vožnji z letalom se zdaj z avtomobilom bližata koči, kjer živita babica in dedek.

Prispela sta po približno pol ure in babica in dedek sta se vnukov zelo razveselila. Tudi Jan in Maks sta se babice in dedka razveselila.

V koči sta se razpakirala in udobno namestila. Bila sta skupaj v sobi s pogradom. Bila sta kmalu nared in odšla sta dol h kosilu.

Dedek je rekel: »Ko se najesta gremo smučat.« Spogledala sta se in odgovorila dedku: »Ne znava smučat.« Dedek je rekel, da ju bo naučil.

In res. Oblekla sta se in odšli so z avtom, do parkirišča in nato v gondolo. Fanta je bilo res strah, saj bosta prvič na smučeh. Na vrhu so si sposodili smuči in Jan je videl svetlo modro žareče smuči. Na njegovo srečo so bile njegove velikosti.

Medtem pa je Maksu postalo zelo slabo. Moral je oditi v dolino. Dedek mu je dal denar in je rekel: »Kupi si sani in se sankaj po bregu.«

Nato sta se Jan in dedek odšla smučat. Pri smučanju so smuči Janu zelo hitro tekle, in brez težav naredile katerikoli zavoj. Dedek je ostal brez besed. Ni vedel, da lahko nekdo tako dobro prvič smuča. Dedek je vprašal Jana kako mu gre tako dobro? On pa je rekel samo, da nima pojma in misli, da so zato krive smuči.

Po dobrih dveh urah prijetnega smučanja sta se vrnila domov.

Na poti, do gondole je iz smuči prišla kača in rekla: »Te smuči pomagajo vsakemu, ki je dobrega srca. Kača je nato odletela v zrak in se ni vrnila.

Ugotovila sta, da se je tudi Maks zabaval. V dolini je šel na čaj in ni bil več tako bolan. Nato si je kupil rdeče sani. Rekel je, da so ga nesle zelo hitro. Prav mogoče so tudi te sani čarobne,

To ne bomo nikoli izvedeli.

Avtor: **Bor Kaučič**, 6. b

Mentorica: Karmen Ivančič

Snežinka Ledenka

Prišla je zima in z njo prve snežinke. Med milijoni snežink je padala tudi Ledenka.

Bila je najmanjša, najbolj tmasta in radovedna. Preden bi padla na zemljo in se stopila, je hotela prepotovati cel svet. Mislila si je: »Le kako, saj samo letim po nebu navzdol, padem in se stopim, ali pa sem zvita v snežakovi glavi. Nočem tako kratkega življenja! Hočem dlje živeti! A za zdaj ne moram nič. Bomo videli, kaj bo, ko padem na tla.«

Čez nekaj minut je Ledenka padla na tla, ko so se otroci prišli igrati na sneg. Ledenko so premetavali sem in tja.

Ko je mama poklicala otroke v hišo, je Ledenka slučajno obtičala na Mihovi rokavički in skupaj z njim odšla v hišo. Mihova družina je naslednji dan odpotovala v Ameriko.

Z letalom so potovali vse do New Yorka. Tam so šli na sprehod. Ko so si ogledali celo mesto, so se odpravili proti hotelu. A Ledenka skupaj z njimi na poti ni bila dolgo, saj je kmalu pristala na dečkovi kapi. Ni vedela, kam gre deček in njegova družina. Bil je že pozno, zato je zaspala.

Zbudila se je v neki čudni deželi, ki ni bila vajena. Zaklicala je: »Afrika! Od nekdanj sem si želela v Afriko!« Njihova pot je trajala približno dvanajst dni. Videla je slone, žirafe ... Po dvanajstih dneh so se vrnil v New York.

Tam je slučajno padla na dekličin šal. Tudi zanjo in njeno družino ni vedela, kam potujejo. Celo pot je ostala budna, medtem ko je deklica dremala.

Začelo se ji je dozdevati, da gredo na Antarktiko. Res so šli. Tam je videla severne medvede. Pot ji je bila zelo zanimiva, a čez tri dni so se vrnili. Deklica je stanovala v isti deželi kot Ledenka.

Kmalu je Ledenka prišla domov, videla domače in jim govorila, kje je bila in kaj vse je videla.

Ledenka še danes tava nekje po svetu, če se še ni stopila. Le pri kom je danes na obisku?

Avtorica: **Eva Vrbanjac**, 6. b

Mentorica: Karmen Ivančič

Ptuj

Nekoč je obstajalo mesto. Prebivalci mesta so bili srečni in veseli. Ob ptujskem gradu je tekla reka Drava, ki je včasih tekla hitro, včasih pa počasi. Ptujski grad pa je imel tudi kraljico in kralja, ki sta bila zelo vesela, da je ob gradu tekla reka Drava. Potem so se odločili, da bodo čez reko zgradili most. Prebivalci Ptuja so bili zelo veseli, da so si od blizu lahko ogledali reko Dravo. Ob reki nekaj manjka so rekli. Prišli so gradbeniki z načrti in zgradili so šolo. Ta šola se je imenovala Mladika. Ob reki Dravi in šoli se je vedno sprehajalo veliko ljudi. Nekega dne pa so opazili v reki nekaj zanimivega. Vse prebivalce je zanimalo, kaj to je. Prvi, ki so za to skrivnostno stvar izvedeli, so bili pirati. Ta skrivnost je bila tudi dragocena. To je bilo zlato. Drava je tekla skozi najsrečnejše mesto Ptuj. Pirati seveda te skrivnosti niso izdali nikomur.

Mogoče jo hranijo še danes?

Avtor: **Mika Nikola Marin**, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Avtorica: **Katarina Verdenik**, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Pravljica o princesi

Avtorica: **Urška Okretič Tomažič**, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

Nekoč, pred davnimi časi, je nastalo mesto, ki se je imenovalo Ptuj. Ptuj je imel tudi grad, ki je bil na majhnem hribčku. Na gradu so živele princese in principi. Vsi so bili zelo prijazni in so se imeli zelo lepo. Ker je bilo na gradu dosti otrok, so se odločili, da za otroke zgradijo vrtec. Zraven gradu je bil vrtec, ki so ga imenovali Narcisa. Ali veste zakaj? Zato, ker je tam raslo mnogo narcis. Vrtec so obiskovale princese, principi. Nekega dne se je princesa Klara izgubila. Vsi principi in princese so iskali princeso Klaro, a je niso našli. Nenadoma pa se princ spomnil, da je mogoče princesa med narcisami. In res? Ker je imela princesa Klara tisti dan rumeno oblekico, je bila skrita med narcisami. Zelo so bili srečni, ko so jo našli. Skupaj so odšli na grad.

Avtorica: **Hanna Bender**, 1. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Zimska princesa

Nekoč je živela zimska princesa. Ime ji je bilo Sofija. Živela je na gradu, ki ga je obdajal sam led.

Sofija je zelo rada drsala okoli svojega gradu. Zato je priredila ples na drsalkah. A nihče ni prišel, ker niso imeli časa, zato ni vedela, kaj bi počela. Prišel je drugi dan in Sofija je imela rojstni dan, zato je ples na drsalkah prestavila na njen rojstni dan. Vsi, ki jih je Sofija povabila, so prišli. To je bil njen najlepši dan v življenju. Ko so gostje odšli, je Sofija vsa darila odnesla v svojo sobo. Prvo darilo, ki ga je pogledala je bil medvedek, hitro si ga je odnesla v svojo posteljo.

Ker je bila utrujena, se je odločila, da bo druga darila pogledala naslednji dan. Stuširala se je, umila zobe, šla v posteljo in objela svojega novega medvedka ter sladko zaspala.

Avtorica: **Zoja Ortl**, 3. a

Mentorica: Sonja Plajnšek

Avtorica: **Ajda Ciglar**, 4. b

Mentorica: Renata Sužnik

Avtorica: **Gea Palir**, 4. a

Mentorica: Karmen Plavec

Pravljica o treh drevesih

Nekoč so živeli trije modreci Luka, Peter in Janez.

To niso bili navadni modreci, ker so poznali skrivnost, ki so jo dobro varovali. Skrivnost pa je bila dolina, v kateri so rastle tri drevesa.

Prvo drevo si je želelo postati čoln, drugo hiša in tretje je hotelo ostati drevo.

Nekega dne so se odločili, da bodo odpotovali v to dolino. Potovali so devet dni in devet noči. Prečkali pa so devet gora in devet voda.

Ko so modreci prišli v dolino, je Jaka rekel: »Poglejta ta tri drevesa. Prvo se mi zdi ravno pravšnja za čoln.«

Peter pa: »Drugo drevopa za hišo.«

Nato pa se je še oglsil Peter in rekel: »Tretje drevo ima lepo in gosto krošnjo, pod katero se lahko spočiješ.

Vsem so se ideje zdele odlične. Tako so te ideje uresničili in hkrati izpolnili želje dreves.

Srečno živijo do konca svojih dni. No, mogoče pa živijo še danes v še vedno neodkriti dolini, kjer čakajo nate, da jih boš našel.

Avtor: **Josia Bender**, 6. b

Mentorica: Karmen Ivančič

Na gradu

Nekoč je bilo eno malo mestece, v katerem je bila vojna. Malo mestece se je razdelilo na tisoč manjših mestec. Teh tisoč mestec se je združilo v eno mesto Ptuj. V tem mestu je bil prelepi grad, ptujski grad. V njem so prebivali kralj, kraljica, car, carica, princesa in princ in zmaj. Zmaj je hotel zaklad, a še bolj od zaklada, si je želel princeso. Vendar je princ še pred zmajem zasnubil princeso in sta se poročila. Poroka je bila na ptujskem gradu. Vsi prebivalci Ptuja so bili na poroki. Živela sta srečno do konca svojih dni!

Mogoče živita še danes? Če vas zanima, pridite k nam na Ptuj, točneje na ptujski grad, kjer vam bomo izdali skrivnost.

Avtorica: **Neža Meško**, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Avtor: **Gabrijel Vorih**, 5.b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Avtorica: **EMA Kafel**, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič, Leonela Djakovič

Pravljica o medvedu kurentu

Nekoč je živelo eno mesto, ki se je imenovalo Ptuj. Nad mestom je bil hrib na katerem je bil grad. Imenovali so ga ptujski grad. Nekoč je prišel v mesto medved. Ljudje niso vedeli zakaj. Po dolgih letih razmišljanja, so ugotovili, da kadar se je pojavil, je zima sčasoma izginila. Vzeli so ga za svojega. Nekega dne ga je opazila tudi deklica. Najprej se ga je bala, ker je imel zvonce in ježevko. Potem je tudi deklica ugotovila, da kadar medved poskoči in zaropota, sneg kmalu izgine. Počasi se je navadila na to žival. Prav tako tudi ostali ljudje. Po dolgem času so medvedu dali drugo ime. Medved je postal kurent.

Kurent že dosti let hodi po Ptuj. Deklica ve, da bo prinesel pomlad.

Avtorica: **EMA Kafel**, 1. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Zmaj na Ptuju

Pred davnimi časi je na Ptuju živel zmaj, ki je vsako leto od prebivalcev zahteval svoj davek, da jim je dal mir. V boj z njim so morali poslati mladeniča. Zmaj je vsako leto premagal izzivalca in ga požrl. Bila pa je prerokba, ki se je glasila tako: Zmaja bo ugnal dobrosrčen fant.

Grof je menil, da so najbolj plemeniti plemiči in dvorjani, zato je vsako leto v borbo z zmajem poslal enega izmed njih. V resnici pa nihče od plemičev in dvorjanov ni bil kaj prida in zmaj je znova in znova zmagal.

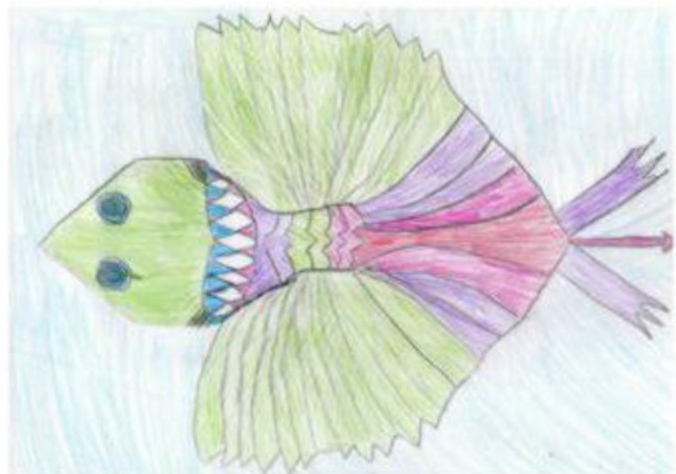
Grofa je pričenjalo skrbeti, saj mu je začelo primanjkovati plemičev in dvorjanov. Njegov svetovalec mu je zato prišepnil, naj to leto pošlje mladega kmeta. Izbrali so nesrečneža, ki je čakal v ječi ta dan. Čez dva tedna je izbravec moral v boj. Fant je bil dobrega srca in ni hotel raniti zmaja. Grof mu je obljubil roko svoje hčere edinke, če bo zmozel končati prekletstvo.

Odklonil je vse orožje in golorok odšel do zmajeve votline. Ko je zmaj zagledal ubogega kmeta, se je iz njega pričel norčevati in se smejati. Krohotal se je vse bolj in bolj, vse dokler mu ni od smeha odpadla glava. Tako je dobri mladenič brez boja premagal zmaja.

Vrnil se je na grad, kjer so ga slavnostno sprejeli. V kratkem se je poročil z grofovo hčerko. Ko je stari grof bil že zelo star in slaboten, je naznanil, da bo zasedel njegovo mesto na gradu. Mladi grof je zelo modro vladal in tako sta on in njegova grofica živela lepo do konca svojih dni.

Avtor: **Kristijan Kreft**, 3. b

Mentorica: Irena Prelog

Avtorica: **Klara Hvalec**, 4. b

Mentorica: Renata Sužnik

Čudežno pero

V nedeljo se je fant sprehajal ob jezeru in zagledal onemoglega laboda. Dal mu je hrano in mu pomagal. Labod je fantu dal pero in mu rekel, da mu bo izpolnilo tri želje na teden.

V ponedeljek so šli v zimsko šolo v naravi. Najprej so si učenci morali razpakirati in pripraviti postelje. Fant je iz žepa vzel čudežno pero in si zaželel, da bi se vse to naredilo samo. In se je to res zgodilo. Naslednji dan so šli smučati. Fant ni vedel smučati. Spet je v roke vzel čudežno pero in si zaželel, da bi znal smučati. Res je znal. Vse naslednje dni zimske šole v naravi je smučal odlično. V petek je ta fant že zelo pogrešal starše, zato si je po kosilu zaželel, da bi že bil doma z vsemi svojimi stvarmi. Spet je vzel čudežno pero, da bi mu uresničilo to ogromno željo in res mu jo je. Napolnjen avtobus učencev in učiteljev in prtljage se je dvignil v zrak in odletel na Ptuj. Pred šolo je pristal ravno takrat, ko so starši prišli po svoje otroke. Čudili so se, zakaj je tako točen.

V soboto se je fant spet sprehajal ob jezeru in srečal laboda, ki mu je dal to čudežno pero in mu ga vrnil. Labod pa mu je rekel, da ga lahko kar obdrži. Fant je laboda vprašal, kako dolgo še bo to pero čudežno. Labod mu je odgovoril, da bo to pero čudežno do konca njegovih dni.

Avtor: **Aleš Petrovič, 6. b**

Mentorica: Karmen Ivančič

Avtor: **Gabrijel Vorih, 5. b**
Mentorica: Marta Skrbinšek

Čudežne smuči

Nekoč so živele smuči. To niso bile navadne smuči, ker se je na teh smučeh lahko peljal samo deček Marko.

Če se je z njimi peljal kdo drug, so ga smuči odpeljale na Mars.

A zgodilo se je, da so smuči potrebovale novega lastnika.

Vsi fantje so se zbrali, da bi te smuči dobile novega lastnika.

Najprej si jih je obul fant Jan in kmalu so ga smuči vrgle na Mars.

Nato si jih je obul Uroš. Na njih je bil kar dober, zato so ga čez nekaj časa smuči odnesle na Mars.

Zadnji je bil na njih fant Tine. Smuči so ga hotele odnesti na Mars, ga niso mogle. Te smuči so se tako trudile, ampak so se utrudile. In tako je ta fant postal novi lastnik teh smuči.

Mogoče se še danes na teh smučeh pelje fant Tine. Zagotovo ga boste srečali, če se še vozi po zasneženih pohorskih strminah.

Avtor: **Tin Grubelnik**, 6. b
Mentorica: Karmen Ivancič

Avtorica: **Jana Sluga**, 4. a
Mentorica: Karmen Plavec